

...Με την έρημο να απλώνεται, στις σπιθαμές του εδάφους και τις στιγμές του χρόνου, στα κύτταρα της σάρκας, στις ακρογωνιές της λογικής και του συναισθήματος. Ένας κόσμος εξουσίας περιφρουρούμενος με την ωμή βία των νόμων και των μπάτσων, των δικαστών και των φυλακών, των στρατών και των πολέμων τους. Ένας κόσμος εξουσίας, την συντριβή του οποίου ακατάπαυστα επιθυμούμε και επιδιώκουμε.

Και ένας κόσμος αρνήσεων, την αμείλικτη συνάθροιση των οποίων ακούραστα ονειρευόμαστε και προωθούμε. Γιατί αυτό που εμείς μάθαμε, το να αμφισβητούμε και να πολεμάμε, γνωρίζουμε ότι συμβαίνει πολύ πέρα από τις άμεσες δικές μας εμπειρίες. Και αναζητάμε την κοινότητα αυτών των εμπειριών μέσα στις μνήμες των αγώνων, τις απανταχού εξεγέρσεις και σε ένα πλήθος μοριακών επιλογών. Ταγμένοι μακριά από κάθε λογική μεσολάβησης και ειρήνευσης, πεπεισμένοι βαθιά για την υπαρξιακή και πολιτική σημασία της ενεργητικής, ανταγωνιστικής, επιθετικής στάσης, για την αναγκαιότητα της βίαιης ανατροπής του υπάρχοντος.

Εμείς που εκδίδουμε το έντυπο, απέχουμε από το να εκφράζουμε μια συνεκτική πρόταση αγώνα. Μοιραζόμαστε εμπειρίες, κοινά εγχειρήματα μάς φέρνουν κοντά, αλλά έρχονται και στιγμές που μάς απομακρύνουν. Ωστόσο αναγνωρίζουμε και ίσως περισσότερο διεκδικούμε, μια βαθύτερη κοινότητα στις προσεγγίσεις, τις επιθυμίες, τους σκοπούς μας. Έτσι αναζητούμε δυνατότητες και επινοούμε εργαλεία για τη βαθύτερη κατανόηση του κόσμου που υποχρεωνόμαστε να ζούμε και την ουσιαστικότερη επικοινωνία πάνω στα ζητήματα του αγώνα ενάντιά του. Όχι μόνο ανάμεσά μας, αλλά και με το πλήθος των κοντινότερων ή μακρινότερων συντρόφων και ακόμα παραπέρα με όλους εκείνους τους υποψιασμένους που δεν έχουν συμβιβαστεί με την ιδέα ότι θα ανέχονται επ'αόριστω την αθλιότητα της κυρίαρχης πραγματικότητας.

Μακριά από κάθε ιδεαλισμό και ιδεολογία, δεν αναγνωρίζουμε κανένα πεδίο ιδεών έξω από την πεισματάρικη υλικότητα του είναι και αποφεύγουμε αυστηρά τα διαχωρισμένα νοητικά παιχνιδίσματα. Οι αναλύσεις είναι ελκυστικές όσο αγκαλιάζουν την κίνησή μας, έχουν ενδιαφέρον όσο προσανατολίζουν τα σχέδια και τις πράξεις μας, είναι σημαντικές όσο μάς καθιστούν επικίνδυνους για την εξουσία.

Λειτουργούμε ως συντακτική ομάδα. Τα κείμενα είναι ενυπόγραφα, εκφράζουν τους συντάκτες τους και δεν δηλώνουν απαραίτητα μια συλλογικότερη συμφωνία. Επιθυμητό είναι και περιλαμβάνεται στους σκοπούς του εγχειρήματος, η δημοσίευση κειμένων και από άλλους συντρόφους, αρκεί να υπάρχει συμφωνία με το γενικό σκεπτικό αυτού του σημειώματος. Επιθυμητή επίσης, κάθε συνεισφορά ως προς την τεχνική προετοιμασία και τη διακίνησή του. Το έντυπο διακινείται χωρίς αντίτιμο, χέρι-χέρι, σε αυτοοργανωμένους χώρους και εκδηλώσεις.

σημειώσεις πάνω στην εξέχερση
ενάντια στην εργασία...

* Η άρνηση εργασίας δεν είναι ευφυολόγημα. Δεν είναι πρόφαση. Δεν είναι όπλα και δρομολόγια διαφυγής. Συνιστά αντίληψη και πρακτική, ένα πλούσιο περιθώριο δυνατοτήτων που έχει παραχθεί μέσα στα πεδία της κοινωνικής εμπειρίας και της ανατρεπτικής δράσης.

* Η άρνηση εργασίας δεν αποτελεί παρθενογένεση. Είναι κομμάτι του αρνητικού, αυτής της αντίρροπης κίνησης που γεννιέται ταυτόχρονα με την κυριαρχία του δυνατού πάνω στον αδύνατο, του σοφού πάνω στον αμαθή, των ιδιοκτητών αυτού του κόσμου πάνω στους φτωχούς. Κουβαλάει στις πλάτες της όλες τις επιθέσεις των καταπιεσμένων στον πλούτο και την εργασία.

Τη συναντάμε στις εξεγέρσεις των δούλων στον αρχαίο κόσμο. Στις χιλιαστικές αιρέσεις και κινήματα στη μεσαιωνική Ευρώπη ανάμεσα στο 11ο και 16ο αιώνα. Λεπασίες, επιθέσεις σε εκκλησίες, μοναστήρια και κελιά ερημιτών, άρνηση παράδοσης της δεκάτης στους λειτουργούς της Εκκλησίας, δολοφονίες πλουσιών, κοινοκτημοσύνη, εξεγέρσεις ανθίζουν στους κόλπους των ξεριζωμένων φτωχών των πόλεων και της υπαίθρου. Στη κοινωνική ληστεία από το τέλος της επανάστασης ως τις αρχές του 20ου αιώνα. Τότε που η δυσαρέσκεια, η καταπίεση και η προσβολή -με μια λέξη η αδικία μαζί με τη πολεμική νοοτροπία να παίρνει κανείς το δίκιο του πίσω πέρα από νόμους και τα όσα επιθύμησε με τα ίδια του τα χέρια διαμόρφωσε το περιβάλλον της "ληστοκρατίας" για ένα σχεδόν αιώνα. Στις απαλλοτριώσεις που αποκτούν επαναστατικά χαρακτηριστικά στα τέλη του 19ου αιώνα, όταν αναρχοατομικιστές όπως ο Ντυβάλ, ο Πινί, οι "Εργάτες της Νύχτας", ο Μπονό και οι σύντροφοι του θέτουν στην πράξη την ατομική επανάκτηση, το "δικαίω-

μα στην επανόρθωση". Στη Ρωσία όπου το 60% των ποινών που επιβλήθηκαν στους αναρχικούς από τα τσαρικά δικαστήρια αφορά ληστείες. Στις απαλλοτριώσεις για την υποστήριξη αναρχοσυνδικαλιστικών συνδικάτων, φυλακισμένων αγωνιστών, εκδόσεων, αλλά και την ενίσχυση του ένοπλου αγώνα πριν την ισπανική επανάσταση. Στις ληστείες τραπεζών της αντάρτικης ομάδας του Σαμπατέ, του MIL αλλά άλλων πυρήνων συντρόφων, που ληστεύουν τράπεζες για να χρηματοδοτήσουν τους αγώνες μετά την επικράτηση του Φράνκο. Στις απαλλοτριώσεις που παίρνουν διαστάσεις στην Γαλλία τα τέλη του '70 στο χώρο της Αυτονομίας και στη δημόσια υπεράσπισή τους τη δεκαετία του '80 από τους Os Cangaseiros. Στην εργατική αυτονομία στην Ιταλία, η οποία από το '69 ως τα τέλη του '70 η άρνηση εργασίας έχει σα βασικό πρόταγμα της. Μια περίοδος τομή -γίνεται πρόταση ενός ρεύματος στο οποίο κινούνται δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές και οικειοποιείται μέσα σε ένα σύγχρονο δυτικό καπιταλιστικό κράτος- επιτρέποντας το άλμα από την υπόγεια πρακτική στη δημόσια διεκδίκηση, αναδεικνύοντας διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά στον πόλεμο κατά της εργασίας. Στις ομάδες του αντάρτικου πόλης σε όλο τον κόσμο, οι οποίες συνήθως θεωρούσαν τη ληστεία, πέρα από ένα μέσο χρηματοδότησης, και μια μορφή παραδειγματικής/προταγματικής ενέργειας, προλεταριακής απαλλοτριώσης συνδεδεμένης με τον ένοπλο αγώνα. Στις άγριες απεργίες, όταν σπίνονται οδοφράγματα και ξηλώνονται τα πεζοδρόμια. Όταν, δηλαδή, οι καταστάσεις και οι δραστηριότητες εκτρέπονται και εξελίσσονται αυτόνομα και ασυγκράτητα. Τη συναντάμε σε κάθε αναταραχή. Από το Μπρίξτον ως το Λος Άντζελες και την Αργεντινή, από τα γαλλικά προάστια ως τις πολυήμερες εξεγέρσεις στη

καπιταλιστική περιφέρεια κατά τη διάρκεια της "επισιτιστικής κρίσης" όπως την ονόμασαν οι δημοσιογράφοι στο δυτικό κόσμο. Παντού όπου οι προλετάριοι κατεβάζουν τις ιζαμαρίες, παντού όπου σπκώνουν τα ρολά και λεπλατούν.

* Αν ο φασισμός και ο κομμουνισμός ύμνησαν την εργασία ως δικαίωμα και χρέος, αν την προπαγάνδισαν ως αυτοθυσία και καθήκον προς την κοινότητα, ως λύτρωση απέναντι στον εγωισμό, την νωθρότητα, την αχρηστία... ο σύγχρονος καπιταλιστικός κόσμος την απομυθοποιεί. Η εργασιακή ηθική δεν είναι πια ζήτημα αυτοθυσίας, δεν προτάσσει την προκοπή. Η εργασία, αποκαθλωμένη πια, δεν είναι παρά ένας καθημερινός διαρκής εκβιασμός για την επιβίωσή μας. Ένα ισοπεδωτικό οχτάωρο καταναγκασμών και ταπεινώσεων. Χαρά είναι μονάχα για τα αφεντικά και τα καθάρματα που θέλουν να κάνουν καριέρα.

Αυτό που είναι αναγκαίο να καταδειχτεί κυρίως, δηλαδή, δεν είναι αυτό που κρύβουν τα αφεντικά και που διαισθάνονται οι περισσότεροι προλετάριοι: η απόσπαση υπεραξίας. Ούτε η ψευδαίσθηση της δημιουργικότητας ή της προσωπικής ολοκλήρωσης. Σε πόσους αρέσει έτσι και αλλιώς να εξαντλούνται αρχειοθετώντας φακέλους, σερβίροντας ποτά μέχρι τις 3 το πρωί, οδηγώντας παπί με βροχές και κρύα; Αυτό που διακυβεύεται είναι αυτό που επιβάλλεται καθημερινά στην πραγματική ζωή και που εντυπώνεται στις συνειδήσεις. Η οικονομία σαν κάτι προφανές, η αναγκαιότητα της ανταλλαγής εμπορευμάτων, της αγοράς και πώλησης εργασίας ως μόνος τρόπος αντιμετώπισης της στέρησης και της αθλιότητας. Ολόκληρη αυτή η διαδικασία διάλυσης, κοινωνικοποίησης και επανασύνδεσης των ατόμων στο έδαφος της κυριαρχίας - στους χώρους εργασίας, στα δίκτυα κυκλοφορίας, στα κέντρα διασκέδασης, στους εμπορικούς δρόμους, στα διαμερίσματα, παντού - σαν κάτι αναπόφευκτο. Η λογική που θέλει τον καθένα μόνο του να ανταγωνίζεται τους άλλους και να συναντιέται μέσα σε σχέσεις ιεραρχημένες με βάση το κύρος, το χρήμα, την εξουσία ως φυσική κατάσταση.

* Το κεφάλαιο έχει καταλάβει πλέον, υποτάσσοντας στις ανάγκες του, και το τελευταίο διάκενο του κοινωνικού σχηματισμού. Αν κάποτε ο εργάτης μπορούσε να ξαναρχίσει να ζει μετά τη δουλειά του, αυτό σήμερα δεν μπορεί να υπάρξει ούτε σαν μακρινή ανάμνηση. Σήμερα δεν υπάρχει πια κανένα σημείο, όπου μπορούμε να είμαστε ελεύθεροι, σε κάθε σημείο υπάρχει η ζωή της οικονομίας. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη η άρνηση εργασίας δεν μπορεί να εννοηθεί με στενούς όρους. Ακόμα και αν δεν δουλέψουμε ποτέ, δεν μπορούμε να βρεθούμε έξω από το διάχυτο και πολύπλοκο δίκτυο της παραγωγής/κατανάλωσης. Κάποτε, τον 17ο-18ο αιώνα, δούλοι που δραπετεύαν ζούσαν σε κοινότητες στις πιο απομονωμένες και κατοικήσιμες περιοχές γύρω από τις φυτείες του Νέου Κόσμου. Μικροί, επισφαλείς θύλακοι παράνομων, οχυρωμένα χωριά δεκάδων ή εκατοντάδων κατοίκων που υπεράσπιζαν ένοπλα την κερδισμένη ελευθερία τους. Σήμερα αντίθετα δεν συναντάμε πουθενά τόπους που να μη διασκεδάζουν, να μην πλήττουν, να μην υπάρχουν νοσοκομεία, να μην χαζεύουν βιτρίνες, να μην βλέπεις αυτοκινητόδρομους, να μην έχει φυλακές, να μην έρχεται το Μετρό, να μην μένουν σε πολυκατοικίες, να μην υπάρχουν οικογένειες.

Η άρνηση εργασίας στο βαθμό που γίνεται κατανοητή με όρους πραγματικά ανοιχτούς -σαν συνολική επίθεση στον καπιταλιστικό κόσμο- αποτελεί την πιο σύγχρονη έκφραση του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού.

* Η άρνηση εργασίας δεν αφορά κάποιους λίγους. Μάλλον το ακριβώς αντίθετο. Είναι η πρακτική με την οποία οι προλετάριοι αρνούνται να είναι εμπόρευμα, να υπάρχουν στον κόσμο του κεφαλαίου ως κομμάτι του. Είναι η λιποταξία από τη μизέρια των σχέσεων παραγωγής και την καπιταλιστική προσταγή. Αν οι συντεχνιακοί και ειρηνικοί αγώνες διεξάγονται σε μια διαλεκτική σχέση μέσα στην οποία οι εργαζόμενοι παρακαλάνε για αυξήσεις και προσλήψεις, έχει σημασία να αρνηθούμε αυτή τη διαλεκτική, να τοποθετηθούμε πέρα από αυτή. Η αμεσότητα της άρνησης, οι πειραματισμοί που θα είναι ελεύθεροι από τα δεσμά της υποταγής, από τις πειθαρχίες και τις ιεραρχίες τυπικές της μισθωτής εργασίας, είναι που καθιστούν την άρνηση εργασίας ένα ριζοσπαστικό κίνητρο. Ένα κίνητρο που μινύει στους προλετάριους να μην είναι η εργατική τάξη. Αλλά να γίνουν η τάξη της κριτικής της εργασίας. Η πανταχού παρούσα καταστροφή του παλιού κόσμου και του εαυτού τους ως προλετάριους. Εδώ πρέπει να ανοίξουμε μια απαραίτητη παρένθεση. Αν κάποιος ταυτίζει τους προλετάριους με τους εργοστασιακούς εργάτες ή τους φτωχούς, μάλλον χάνει την ουσία. Την εποχή της καθολικής κυριαρχίας του κεφαλαίου προλετάριοι ορίζονται όλοι οι αποκλεισμένοι. Αυτοί που δεν έχουν λόγο πάνω στη ζωή τους, που δεν είναι τίποτα και που μπορούν να απελευθερωθούν μονάχα καταστρέφοντας τα πάντα.

* Έξω και ενάντια σε κάθε κουλτούρα που θέλει τον προλετάριο περήφανο ως τέτοιο και τους καπιταλιστές παράσιτα και τεμπέληδες. Στην αξιοπρέπεια που αισθάνεται ο "φτωχός πλην τίμιος εργάτης" και την ηθική που αυτή επιβάλλει. Μακριά, κατ' επέκταση, και από κάθε πραγματικότητα -λενινιστική ή αναρχοσυνδικαλιστική- αυτοδιαχειριζόμενων εργοστασίων και κολλεκτιβοποιημένων αγρών. Η κριτική μας στην εργασία δεν περιορίζεται στην ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και στο τρόπο λήψης των αποφάσεων. Τα εργατικά συμβούλια δεν μπορούν να αλλάξουν το περιεχόμενο και την ουσία της εργασίας. Τη φύση της ως διαχωρισμένη δραστηριότητα από την υπόλοιπη κοινωνική ζωή. Μοναδικός μας στόχος η οριστική κατάργησή της και η απελευθέρωση της ζωής από τη διαμεσολάβηση της αξίας. Μοναδική μας επιδίωξη η απαλλοτρίωση της ανθρώπινης εμπειρίας...

* Εδώ δεν μιλάμε όμως για ένα θεωρητικό ζήτημα. Δεν αναφερόμαστε σε κάποια ανούσια ψευτο-ακαδημαϊκή κουβέντα στα καφεενεία. Εδώ πρόκειται για μια ιστορία που μετράει συλλήψεις, τραυματισμούς και χρόνια φυλακή. Οι 3 αιχμάλωτοι σύντροφοι εντάσσουν τις επιλογές τους, με διαφορετικά χαρακτηριστικά ο καθένας, στην πλευρά του αρνητικού. Ο Γιάννης Δημητράκης μιλάει για τη θέλησή του να αντισταθεί σε ατομικό επίπεδο στο μελλοντικό του ζυγό και να επιτεθεί σε αυτό το τερατούργημα που ονομάζεται τράπεζα. Ο Γιώργος Βούτσος-Βογιατζής λέει ότι "η ληστεία ενός οικονομικού μηχανισμού εκμετάλλευσης δεν είναι η μοναδική επιλογή για την πραγμάτωση της άρνησης εργασίας" και συμπληρώνει τις απαλλοτριώσεις εμπορευμάτων, το σαμποτάζ στους χώρους εργασίας, τις επιθέσεις σε οικονομικούς στό-

χους. Ο Πολύκαρπος Γεωργιάδης ασκεί κριτική στην ουσία της εργασίας και -σε σχέση με τις κατηγορίες- δηλώνει ότι στάθηκε και στέκεται αλληλέγγυος σαν αναρχικός και σαν φίλος σε ένα παράνομο και κυνηγημένο άνθρωπο, το Β. Παλαιοκώστα .

* Προσπαθώντας να μιλήσουμε για την ουσία της άρνησης εργασίας, δεν θα μπορούσαμε να μη μιλήσουμε ταυτόχρονα για την ουσία του ίδιου του απελευθερωτικού πολέμου.

Η άρνηση εργασίας καταρχήν βιώνεται σαν ένα ανατρεπτικό, χαοτικό παιχνίδι. Μια κατάσταση στην οποία παίζεται κάτι που υπερβαίνει τις άμεσες ανάγκες της ζωής και προσδίδει νόημα στη δράση. Αδιαχώριστη από την επιθυμία και την αυτενέργεια, αντίθετη με την υποχρέωση και τον καταναγκασμό. Κάθε παιχνίδι είναι μια εκούσια δραστηριότητα. Το κατ' επιταγή παιχνίδι δεν αποτελεί πλέον παιχνίδι. Συνδέεται άμεσα με την ελευθερία και την απόλαυση. Και αυτό γιατί το παιχνίδι είναι περιττό. Η ανάγκη για παιχνίδι είναι πιεστική μόνο κατά την έκταση που η απόλαυσή του το καθιστά ανάγκη. Καμία ηθική υποχρέωση, καμία φυσική αναγκαιότητα. Δεν είναι "συνήθης" ή "πραγματική" ζωή. Είναι μάλλον ένα πέρασμα από την "πραγματική" ζωή σε μια σφαίρα δραστηριότητας, με εντελώς δική της διάταξη. Με άλλα λόγια είναι το πέρασμα από το χρόνο, το χώρο και τον τόπο της "ημέρας", στους διαλόγους και τις δυνατότητες της "νύχτας". Το πέρασμα από την κανονικότητα στο ανεξέλεγκτο. Ο προσδιορισμός της ανατρεπτικής δράσης ως παιχνίδι δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση την έλλειψη οργανωτικότητας, την απουσία σχεδίου. Τίποτα δεν εμποδίζει το παιχνίδι μας να εκτυλίσσεται με άκρα σοβαρότητα, με απορρόφηση, με αφοσίωση όποτε χρειάζεται. Τα χαοτικά μας παιχνίδια δεν είναι στάσιμα, δεν παγιώνονται. Δεν εγκλωβίζονται σε ένα ενιαίο, μοναδικό, συγκεντρωτικό, οργανωμένο σχήμα. Παίρνουν σάρκα και οστά μέσα από σημεία αναφοράς, αρθρωμένους και πολλαπλούς συλλογισμούς, άτυπες υποδομές. Μέσα από χιλιάδες συμπεριφορές που δεν συγκλίνουν στον προσδιορισμό μιας ενιαίας φιγούρας. Και ακόμα πιο όμορφο το κάνει η ένταση που αισθανόμαστε. Δεν μας κινεί η υπερδιέγερση που προκαλείται από τον κίνδυνο, το φόβο, τις δυσκολίες, αλλά η χαρά που προκαλείται από την αβεβαιότητα, τις ανοιχτές δυνατότητες, τη προσπάθεια να κριθεί η έκβαση και τη βούληση να ξαναπαίξουμε σύντομα. Περιγράφουμε μια διαδικασία που δεν αφορά την αδρεναλίνη, μα την ένταση που θέτει σε κίνηση διαρκώς το μυαλό, τη συνείδηση, το σώμα.

Σε ένα δεύτερο παράλληλο επίπεδο η άρνηση εργασίας είναι κομμάτι της κοινωνικής αντι-βίας, αναπόσπαστο μέρος της ανατρεπτικής δράσης.

Η άρνηση εργασίας, ειδικά αυτή τη περίοδο της κρίσης μπορεί να αποδειχτεί από τα πιο χρήσιμα όπλα μας. Αρκεί να μην αιχμαλωτιστεί στην εικόνα της. Ο φετιχισμός και η εύκολη αποστασιοποίηση δεν караδοκούν απλά, τις συναντάμε μπροστά μας.

Χαρακτηριστική περίπτωση για σημασία της άρνησης εργασίας σε αυτή τη συνθήκη είναι οι συλλογικές απαλλοτριώσεις από τα super-market και το χάρισμα των εμπορευμάτων. Χωρίς να αναζητάμε χειροκροτητές ή να δρούμε στη θέση κάποιου άλλου η θετική ανταπόκριση από τον κόσμο δείχνει το καίριο της εξέγερσης ενάντια

στην εργασία χωρίς καμία αναμονή, αντιπροσώπευση και προσμονή. Μια πραγματική πράξη αντίστασης εναντίον κάθε μυθικού και νοσταλγικού βλέμματος στο παρελθόν και κάθε πειθαρχημένης αναμονής του μέλλοντος. Ένα πέρασμα από την αβεβαιότητα και το αίσθημα της αδικίας που προκαλεί η ανεργία, η ανέχεια, η επίθεση των αφεντικών σε όλα τα μέτωπα στην αυτοπεποίθηση και την αυτενέργεια που αισθάνεσαι όταν παίρνεις τη ζωή στα χέρια σου.

Το γεγονός ότι πια όλο και πιο πολύ υψώνεται ένας αμύθητος πλούτος μπροστά στα μάτια των προλετάρων, σαν κόσμος που τους εξουσιάζει και στον οποίο είναι υποταγμένοι, ενώ από την άλλη μεριά, όλο και αυξάνεται με την ίδια αναλογία η υποκειμενική μизέρια, οι μορφές αλλοτρίωσης, η απογύμνωση και η εξάρτηση διαμορφώνει μια πραγματικότητα, που συναντάμε κυρίως τη σύγχυση. Οι "από κάτω" διαμελισμένοι, κατακερματισμένοι, ακρωτηριασμένοι, σφαγμένοι, διασπαρμένοι από ανυθετικές γλώσσες και συμπεριφορές που πολιτοποιούν την αυθόρμητη υπόστασή τους, τη μνήμη τους και τη φαντασία τους αναπαράγουν το κυρίαρχο. Ανακόλουθα όμως, με αντιφάσεις και ξεσπάσματα άξια να τραβήξουν την προσοχή μας. Απόδειξη αυτής της κατάστασης είναι οι στιγμές ή ακόμα και ολόκληροι αγώνες που παίρνουν ξαφνικά απρόβλεπτα χαρακτηριστικά. Η συμμετοχή τόσο κόσμου στις συγκρούσεις της πορείας του Φόρουμ, οι πολύμηνες καταλήψεις και τα εκτεταμένα επεισόδια στη διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων, οι εξεγέρσεις στις φυλακές πέρσι τον Απρίλη και η συντονισμένη αποχή συσσιτίου και απεργία πείνας λίγους μήνες πριν, ο βίαιος αγώνας στη Λευκίμη, οι Αφγανοί μετανάστες που επιτίθενται στους Λιμενικούς στην Πάτρα, οι καταλήψεις και οι βανδαλισμοί φέτος στα σχολεία. Ενδεικτικές καταστάσεις όπου η ριζοσπαστική κριτική και η άμεση δράση μπορούν να θέσουν ερωτήματα στον καθένα, να δημιουργήσουν αμφιβολίες. Να γίνουν η νίκη του "άκαιρου", η επιδρομή των συμβάντων στην κανονικοποιημένη καθημερινότητα.

Η καθολική ανατροπή του υπάρχοντος -στόχος που δεν μας διαφεύγει από τα σχέδια που καταστρώνουμε, ούτε όμως λειτουργεί ανασταλικά για τις δράσεις μας- δεν μπορεί να γίνει από λίγους και εκλεκτούς. Η αντίληψη ότι η επανάσταση θα πραγματοποιηθεί από μια δράκα αποφασισμένων θυμίζει τη μυθολογία του "περιούσιου λαού". Όπως γράφανε και κάποιοι σύντροφοι πριν αρκετά χρόνια "Από μόνος του κανένα, όσο ριζοσπαστικές και αν είναι οι θέσεις του και οι πράξεις του δεν έχει πιθανότητα να καταστρέψει την εξουσία που τον καταπιέζει. Αυτή η δυνατότητα εμφανίζεται μοναχά, όταν συλλογικοποιείται η ρήξη και συντονίζεται με τις δυνάμεις άρνησης που αναδύονται από τον κοινωνικό ιστό. Διαφορετικά καταδικάζεται στη φθίνουσα πορεία μιας ανεπικοινωνήτης αντιπαράθεσης με την κυριαρχία και στην απόγνωση που την ακολουθεί".

Και αυτή η συνθήκη είναι πολύ πιο επίφοβη όταν μιλάμε για δράσεις που βρίσκονται εξ' ολοκλήρου στο χώρο του "παράνομου" ή έχουν μεγάλα στοιχεία παραβατικότητας. Γιατί τότε είναι πολύ πιο εύκολο το μέσο να μετατραπεί σε σκοπό. Η πολεμική ατμόσφαιρα να σε κοροϊδέψει. Ότι όλα παίζονται τώρα. Εμείς και αυτοί. Θέλει προσοχή όμως. Το έχουν πει πολλά χρόνια πριν: το θέαμα είναι ο

φρουρός του ύπνου. Δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα, ούτε στην πραγμάτωση του εαυτού μας ούτε στην όξυνση του αγώνα αν νιώθουμε πράγματα που δεν ισχύουν. Οι ψευδαισθήσεις μιας κατάστασης που θα θέλαμε να ζήσουμε -της άμεσης και δυναμικής αντιπαράθεσης με κάθε κάθαρμα- αν και μπορεί να μας κάνει πρόσκαιρα να είμαστε ευτυχισμένοι υπονομεύει στην ουσία την πραγματική ευτυχία που σου δίνει το κάθε τι. Στο τέλος όταν οι καταστάσεις αποκτήσουν την πραγματική τους διάσταση μπορεί να αφήσουν πικρή γεύση, αν οι διάφορες συνέπειες δεν έχουν υπολογιστεί σωστά.

Όσο και αν έχουμε μεγαλώσεις σε ένα απόλυτα αλλοτριωμένο περιβάλλον, όσο και αν ο κόσμος της εξουσίας έχει αποικιοποιήσει τον τρόπο που ζούμε καμία δικαιολογία απέναντι στους εαυτούς μας και τους άλλους δεν μπορεί να υπάρχει. Η μετατροπή των δρασιών σε βεντέτες, οι μάτσο συμπεριφορές, το ύφος "έχω πιάσει τον παπά από τα αρχίδια" δεν είναι απλώς η αλλοίωση των επιλογών. Είναι η ακύρωσή τους. Είναι η αναπαραγωγή όλων των κυρίαρχων συμπεριφορών και προτύπων ενός συγκεκριμένου πολιτισμού. Τόσο εχθρικού που όταν τον βλέπουμε στις χειρονομίες των υπηκόων γίνεται στόχος της πιο αμείλικτης κριτικής μας.

* Αυτό το κείμενο δεν έχει να προτείνει κάποια συγκεκριμένη πρακτική. Συλλογικές απαλλοτριώσεις, εύκολα οικειοποιήσιμα σαμποτάζ, καταστροφικές επιθέσεις, ληστείες τραπεζών, απαγωγές βιομηχάνων, πλαστά χαρτονομίσματα, shoplifting... Σαμποτάζ, αλληλεγγύη, ασυνέπεια στις υποχρεώσεις μας όταν βρισκόμαστε μέσα στο κύκλωμα της μισθωτής σκλαβιάς, αιχμάλωτοι στους χώρους και τους χρόνους της. Δυνατότητες που δεν ιεραρχούνται σαν περισσότερο ή λιγότερο επαναστατικοί, περισσότερο ή λιγότερο καθαροί. Μέσα και τεχνικές που διαφέρουν μόνο σε υλικό/ επιχειρησιακό/ οργανωτικό επίπεδο, και όχι στο βαθμό που επιτίθενται στο υπάρχον. Εδώ δεν χωράνε προτάσεις, γιατί τα πεδία πραγματοποίησής τους -οι άνθρωποι, τα μέσα, οι εμπειρίες- αφορούν τον καθένα προσωπικά. Αυτό που προτάσσουμε ξεκάθαρα είναι η έμπρακτη κριτική στην εργασία.

* Διάφορα ερωτήματα και ενστάσεις έχουν μπει τα τελευταία χρόνια σε σχέση με αυτές τις υποθέσεις. Παρ' όλα αυτά η κριτική διάσταση της αλληλεγγύης όταν αυτή δεν μεταφράζεται σε αδράνεια, διαχωρισμό, περιφρόνηση και προσωπικές επιθέσεις είναι ιδιαίτερα σημαντική παράμετρος του πολέμου μας.

Βασικό σημείο κριτικής είναι ότι τα χρήματα ήταν για τους ίδιους. Διαιωνίζουν όμως τους διαχωρισμούς. Πολιτικό/ προσωπικό, δημόσιο/ ιδιωτικό. Το πώς όμως ζούμε τις ζωές μας όμως δεν είναι άσχετο με την αντίληψή μας για τον κόσμο. Η ανατρεπτική δράση δεν είναι μια ακρωτηριασμένη δραστηριότητα με συγκεκριμένο οράριο. Δεν αφορά τις ώρες των συνελεύσεων και των διαδηλώσεων και όχι τις προηγούμενες ή τις επόμενες. Το τι καταστρέφουμε δεν είναι ασύνδετο με το πώς στήνουμε τα σχέσεις μας. Ποιον πλακώνουμε στο δρόμο δεν είναι ασύνδετο με τον τρόπο που ζούμε τις απολαύσεις. Έτσι κανένα κομμάτι της καθημερινότητάς μας δεν μένει ανειρήνευτο. Κάθε σχέση εξουσίας, τόσο οι δομικές όσο και οι μοριακές, δέχεται την πολεμική μας επίθεση. Μέσα από

αυτό το πρίσμα το πώς θα σταθεί ο οποιοσδήποτε απέναντι στον εκβιασμό της εργασίας έχει σημασία. Όχι μόνο προσωπική, αλλά και σε επίπεδο αγώνα. Οι λόγοι, τα κίνητρα των εξεγερμένων -άσχετα με ποια μέθοδο επιλέγεται κάθε στιγμή- είναι υπερασπίσιμα κοινωνικά. Είναι υπερασπίσιμη η κριτική στην εργασία. Είναι πρόταγμα η επίθεση σε ένα κόσμο όπου τα πάντα κινούνται μέσα στον κόσμο του κεφαλαίου.

Όσοι υποστηρίζουν ότι η βία μας πρέπει να παρακολουθεί και να συμβαδίζει με το υπάρχον επίπεδο της βίας που ασκούν οι καταπιεσμένοι και να μην απογειώνεται σε ύψη μακρινά και άφταστα, στο τέλος δεν θα μπορέσουν να εκτρέψουν μάλλον τίποτα. Σε μια κοινωνία όπου σχεδόν παντού βασιλεύει η ειρήνη το να περπατάς με τα βήματά της σημαίνει και το θάνατό σου. Μια τέτοια αντίληψη δεν "επιτρέπει" όχι τις απαλλοτριώσεις ή το αντάρτικο πόλης, αλλά ούτε τις μολότοφ στις διαδηλώσεις. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να νομιμοποιήσουμε κανένα εξελικτικό σχήμα ανάπτυξης των "μορφών πάλης". Δεν είναι πρώτα η ζύμωση και η προπαγάνδα, μετά οι διαδηλώσεις και στο τέλος η επανάσταση. Δεν μας ενδιαφέρει μια γραμμική ποσοτική/ χρονική αλληλουχία που ποιοτικά μετεξελίσσεται και κάποια στιγμή κορυφώνεται. Υπάρχει μοναχά ένας πλούτος πράξεων, που αξιολογούνται με κριτήριο την πραγμάτωση του εαυτού μας και αδιαχώριστα την όξυνση του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού. Καμία μαγαζατορική λεπτότητα δεν μπορεί να μας πείσει ότι υπάρχουν χρόνοι για την χρησιμοποίηση ορισμένων μεθόδων και χρόνοι για την χρησιμοποίηση άλλων. Οι στρατηγικές επιλογές είναι μετρήσιμες σε σχέση με τις συνθήκες της σύγκρουσης, αλλά δεν μπορούν να αποκλείσουν απόλυτα μια συγκεκριμένη μέθοδο. Δημόσιες κινήσεις χαμηλής βίας, διαδικασίες που κινούνται στην αφάνεια, πυρήνες κρούσης, ανοιχτοί χώροι, εκδοτικές δραστηριότητες, διαδηλώσεις αντιπληροφόρησης, συγκρουσιακές πορείες και πλήθος ακόμα δράσεων που μένουν να ανακαλυφθούν. Επιλογές που ακόμα και αν δεν κερδίζουν στο ποσοτικό επίπεδο, ακόμα και αν δεν "νικούν" στο στρατιωτικό επίπεδο, δεν σημαίνει ότι είναι χαμένες στο επαναστατικό επίπεδο. Επιλογές που η κάθε μια με τα δικά της ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, αφήνει και τα δικά της σημάδια. Πάνω μας, αλλά και στους άλλους. Εδώ, αλλά και παντού. Είναι αυτό το μπερδεμα, η σύνθεση ενός ενεργητικού μηδενισμού, μιας συλλογικής σκέψης, ενός καθολικού πολέμου που καθορίζει όσα ζούμε τώρα, τα σχέδιά μας για το αύριο. Ενός μηδενισμού που η ματαιότητα δεν σημαίνει αδράνεια, μα επίθεση και υποκείμενα που εμπλέκουν εξ' ολοκλήρου τους εαυτούς τους στις επιλογές τους και καθορίζουν/καθορίζονται απόλυτα από αυτές. Μιας επιλογής να μοιραζόμαστε, να συνδεόμαστε με άλλους, να στήνουμε συλλογικές διαδικασίες, να οργανώνουμε τη δράση μας, να προσπαθούμε να εξαπλώσουμε την εξέγερση και να μην κλεινόμαστε σε μικρόκοσμους. Ενός συνολικού πολέμου -Χώρων, υποδομών, μέσων. Και τα όνειρα, τα σώματα, οι ψίθυροι, οι σκέψεις, οι επιθυμίες που κυκλοφορούν σε αυτούς τους χώρους, η χρήση αυτών των μέσων, το μοίρασμα αυτών των υποδομών.-, που στοχεύει απaráκλιτα στην ανατροπή των πάντων, στη γενικευμένη ανταρσία.

Πυρήνες για τη επέκταση του παιχνιδιού και της σύγκρουσης -πριν τα Δεκεμβριανά του 2008

Το σκάνδαλο δεν είναι ότι μας σκοτώνουν
... αλλά ότι μας αναγκάζουν να ζούμε έτσι

Η εργασία από συνθήματα θανάτου
/νεκροί χρόνοι κουρασμένα σώματα βαριεστημένα βλέμματα σκαμ-
μένα πρόσωπα μηχανικότητα απουσία ξόδεμα νεκροί χρόνοι/
Γίνεται συνθήκη θανάτου
/νεκροί εργάτες σακατεμένα σώματα εργατικά ατυχήματα
βιτριόλι σακατεμένα πρόσωπα απουσία απουσία νεκροί
εργάτες/

Η πραγματική εξέγερση δεν παρέχει ποτέ ασφάλεια.
Η Κωνσταντίνα Κούνεβα, εργάτρια της ΟΙΚΟΜΕΤ που δούλευε ως
καθαρίστρια στον ΗΣΑΠ με καθεστώς ενοικίασης, δέχτηκε στις
27/12 δολοφονική επίθεση με βιτριόλι στο πρόσωπο.
/γυναίκα/ που δεν χώρεσε στα αναμενόμενα σενάρια των αρχών
περί πράξης ερωτικής εκδίκησης
/μετανάστρια/ που δεν έκανε πίσω μπροστά στους εκβιασμούς
και τι απειλές που σφραγίζουν το διαβατήριό της
/εργαζόμενη/ που αντί της σιωπής και της υποταγής, επέλεξε
τη δράση και την αξιοπρέπεια
Η πραγματική εξέγερση δεν σταματάει ποτέ πουθενά.
Η πιθανότητα της εξέγερσης ενάντια σε κάθε εξουσία και
κοινωνικό ρόλο, συμβαίνει. Ο φόβος και η θυματοποίηση δεν
έχουν θέση. Η δύναμη πηγάζει από το ξεπέρασμα εκείνων των
συνθηκών που επέμεναν να εμφανίζονται ως αντικειμενικές,
από την ελευθερία των ατόμων να δημιουργούν τις ζωές που
επιθυμούν.

Οι σιωπές βρωμάνε παρελθόν. Το μάθαμε οριστικά/
Για ένα τους χτύπημα/ σε έναν από εμάς
Χιλιάδες χτυπήματα/ απ' όλους μας
Είμαστε ακόμα στην αρχή

**ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΒΙΑ ΠΕΤΡΕΣ ΛΥΣΣΑ ΠΡΑΞΗ ΟΡΓΗΛΕ
ΗΛΑΣΙΕΣ ΚΑΤΑ ΛΗΨΕΙΣ ΟΠΛΑ ΔΙΑΧΥΣΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΝΕΙΔΗΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΒΟΜΒΕΣ ΕΠΑΝΑΚΤΗΣΗΣ ΑΜΠΟΤΑΖ
ΜΟΛΟΤΟΦΑΝΑΦΛΕΞΗ ΘΕΩΡΙΑ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΒΙΟΜΑΡΝΗΣΗ**

Δεν μένει παρά να εφεύρουμε όλους τους τρόπους, ώστε να
γίνει τελεσίδικο:
θάνατος στα αφεντικά
Ο κόσμος είναι δικός μας

Το παρακάτω κείμενο έχει την πρόθεση να βελτιώσει τη θέση μας απέναντι στους διωκτικούς μηχανισμούς. Είναι περισσότερο ένας οδηγός κοινής λογικής για την αυτοπροστασία μας (και όχι μια εξεζητημένη μελέτη σε βάθος) ενώ αποδέχεται την "αρχή της ανταλλαγής" που αποτελεί έναν από τους βασικούς νόμους της εγκληματολογίας και με απλά λόγια υποστηρίζει ότι όποτε έρχονται σε

ανταλλαγή δύο πρόσωπα ή αντικείμενα, παραιτείται ανταλλαγή υλικού. Επειδή βάσει αυτής της αρχής, εκείνοι ψάχνουν να βρουν τι στοιχεία αφήσαμε πίσω μας για να μας "στριμώξουν", εμείς οφείλουμε να τους προσφέρουμε όσα λιγότερα γίνεται και να μην ξεχνάμε ότι το δυνατότερο αποδεικτικό είναι πάντα η δική μας ομολογία....

Αν και η αστυνομία θα ήθελε να μας κάνει να πιστεύουμε ότι είναι σε θέση να γνωρίζει και να ελέγχει τα πάντα, η ιστορία έχει δείξει ότι δικές μας αμέλειες, παραλείψεις και απροσεξίες είναι οι κύριες αιτίες για τα προβλήματα μας και όχι οι ικανότητες των μπάτσων. Ακόμα και η εμπειρία είναι ένα στοιχείο που όταν υπερεκτιμάται, μπορεί να μας προδώσει, ενώ ο παράγοντας της τύχης... ας είναι πάντα με το μέρος μας. Σε σημεία το κείμενο ίσως

φανιάζει υπερβολικό- ίσως και να είναι. Είναι προτιμότερο όμως να γνωρίζουμε τι δυνατότητες έχουν και όχι να επαναπαυόμαστε στο αν έχουν την διάθεση τις χρησιμοποιήσουν. Σημαντική παράμετρος για μια πιο διαυγή εκτίμηση, χωρίς τρομοϋστερίες, αποτελεί το γεγονός ότι η σημασία που φαίνεται δίνεται στην έρευνα της κάθε υπόθεσης δεν είναι ευθέως ανάλογη του ποινικού της βάρους αλλά της κοινωνικής αποδοχής που έχει ή δεν έχει, της συχνότητας που εμφανίζεται και της ζημιάς που επιφέρει σε επίπεδο γοήτρου είτε υλικού κόστους.

Υ.Γ. Η αντεστραμμένη ανάγνωση του κειμένου θα μπορούσε ακόμα να προσφέρει αποδείξεις "αδωότητας".

Καλή τύχη και προσοχή!

ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Γεννιόμαστε με τα δακτυλικά μας αποτυπώματα και δεν μπορούμε ποτέ να απαλλαγούμε απ' αυτά. Όποτε αγγίζουμε κάτι με τα ακροδάχτυλά μας, αφήνουμε πίσω τα "επισκεπτήρια" μας. Η αστυνομία δυσκολεύεται να "σγκώσει" τα αποτυπώματά μας, ανάλογα με την επιφάνεια στην οποία βρίσκονται.

Τον τομέα της αναγνώρισης αποτυπωμάτων κάποτε αφορούσαν εκείνα τα οποία ήταν ορατά: αποτυπώματα σε αίμα ή σε άλλο παρεμφερές μέσο ή εκείνα που έχουν εντυπωθεί πάνω σε πλαστική επιφάνεια. Ωστόσο οι ερευνητές σύντομα ανακάλυψαν ότι σχεδόν σε κάθε επιφάνεια θα μπορούσαν να αναζητηθούν αόρατα, "λανθάνοντα" αποτυπώματα.

Τα λανθάνοντα αποτυπώματα σχηματίζονται από απειροελάχιστα ίχνη ιδρώτα, είτε από τις ίδιες τις άκρες των δακτύλων, είτε από κάποια ασυναίσθητη επαφή με κάποιο άλλο σημείο του σώματος. Κατά το 99% περιέχουν νερό, το υπόλοιπο 1% αποτελείται από ένα σύνθετο μείγμα ουσιών που διαφοροποιείται όχι μόνο από άτομο σε άτομο αλλά και από ώρα σε ώρα, στο ίδιο άτομο. Η διάρκεια παραμονής ενός τέτοιου αποτυπώματος εξαρτάται από διάφορους παράγοντες, αλλά αυτά μπορούν να παραμείνουν ακόμα και για αιώνες.

Τα λανθάνοντα αποτυπώματα "εμφανίζονται" με πολλούς τρόπους. Η βασική τεχνική έγκειται στην επικάλυψη τους με μια πολύ λεπτή σκόνη και τη χρήση ενός "εμφυσητήρα", μια συσκευή που μοιάζει με ψεκαστήρα αρώματος. Για αρκετό καιρό τα αποτυπώματα που εμφανίζονταν κατ' αυτόν τον τρόπο έπρεπε στη συνέχεια να φωτογραφηθούν. Ωστόσο, σήμερα "μεταφέρονται" με διάφανη κολλητική ταινία, η οποία έπειτα τοποθετείται πάνω σε διάφανη ενισχυτική επιφάνεια ή σε μια κάρτα κατάλληλου χρώματος.

Τα αποτυπώματα σε πορώδεις επιφάνειες όπως το χαρτόνι ή το ξύλο αποκαλύπτονται με διαφορετικό τρόπο. Από το ανθρώπινο δέρμα μπορούν να μεταφερθούν, αν και σπάνια παραμένουν πάνω από δύο ώρες. Τα λανθάνοντα αποτυπώματα μπορούν επίσης να αποκαλυφθούν με δέσμες ακτίνων

laser.

Τα δακτυλικά αποτυπώματα καταστρέφονται αρκετά δύσκολα. Ωστόσο ένα δυνατό και πολύ προσεκτικό πέρασμα με ένα βρεγμένο και στη συνέχεια με ένα καθαρό και στεγνό πανί είναι ικανό να τα εξαφανίσει. Ούτε και η φωτιά αποτελεί σίγουρη μέθοδο καταστροφής, εκτός και αν το αντικείμενο καταστραφεί εντελώς, γιατί ένα στρώμα κάρβουνου μπορεί να καλύψει τα αποτυπώματα και να τα διατηρήσει αναγνωρίσιμα.

Στην Ελλάδα απαιτούνται τουλάχιστον 12 πανομοιότυπα χαρακτηριστικά ώστε να προσδιοριστεί η ταυτότητα κάποιου από τους σχηματισμούς των αυλακώσεων που εμφανίζουν τα αποτυπώματα των δαχτύλων ή της παλάμης του. Εκτός από τα δακτυλικά αποτυπώματα φυλάσσονται και ταξινομούνται και τα αποτυπώματα της παλάμης, αφού είναι δυνατόν να εμφανίζουν σχηματισμούς το ίδιο χαρακτηριστικούς.

Για να γίνει λήψη αποτυπωμάτων ΑΠΑΙΤΗΤΑΙ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΗΔΗ ΑΠΟΔΩΘΕΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ, ενώ η άρνηση σας να τα δώσετε ακόμα και μετά από την απόδοσή τους συνεπάγεται το απλό πταίσμα της απείθειας. Η επιλογή δική σας.

Σε μια πρωτότυπη σειρά δακτυλικών αποτυπωμάτων λαμβάνονται δύο σειρές αποτυπωμάτων. Τα πρώτα λαμβάνονται σε 10 αριθμημένα μέρη. Κάθε δάκτυλο καλύπτεται με μελάνι και στη συνέχεια κυλιέται από τη μια του άκρη έως την άλλη, σε όλη την επιφάνεια, έτσι ώστε να καταγραφούν οι ανάγλυφοι σχηματισμοί που βρίσκονται γύρω από την καμπύλη του δακτύλου. Στη συνέχεια λαμβάνονται τα ίδια 10 αποτυπώματα ως απλά εντυπώματα, δίχως να κυλιστούν. Αυτό γίνεται κατά κύριο λόγο για να εξασφαλιστεί ότι τα ίδια αποτυπώματα λαμβάνονται με τη σωστή σειρά, αφού έχουν υπάρξει περιπτώσεις κατά τις οποίες οι κατηγορούμενοι φάνηκαν αρκετά συνεργάσιμοι, προτείνοντας τα δάχτυλά τους με λανθασμένη σειρά ή ακόμα και καταφέροντας να δώσουν δύο φορές τα αποτυπώματα του ίδιου χεριού. Κατά την διαδικασία λήψης αποτυπωμάτων, θεωρητικά, είναι δυνατόν να παραμορφώσετε τα δακτυλικά μας αποτυπώματα. Ένας τρόπος είναι να αφήσετε μπόλικο σαπούνι στα

χέρια σας αφού σας βάλλουν να τα πλύνετε κι άλλος τρόπος είναι να προσπαθήσετε να "βοηθήσετε" την αστυνομία. Υποτίθεται ότι χαλαρώνεται τα δάχτυλα σας όταν τα πιέζουν πάνω στο χαρτί. Αν βάλλετε πολύ δύναμη ή γλιστρήσει λίγο το δάχτυλά σας μπορεί να μουτζουρώστε κάνα δύο.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΓΑΝΤΙΑ

Παρ' όλο που είναι πάντα καλύτερο να φοράτε γάντια για να αποφύγετε τον κίνδυνο ν' αφήσετε δακτυλικά αποτυπώματα, θα πρέπει να ξέρετε ότι τα γάντια μπορούν να αφήσουν μερικές φορές τις ίδιες πληροφορίες. Αφήνουν σχεδόν σίγουρα ίχνη από το υλικό απ' το οποίο είναι φτιαγμένα σε οτιδήποτε αγγίζουν, ιδιαίτερα σε σπασμένο γυαλί, φράχτες, τοίχους και ακατέργαστο ξύλο. Αν τα γάντια δεν πεταχτούν μετά τη χρήση, μπορούν να γίνουν θετικοί συνδυασμοί με τη μορφή της ανάλυσης του υφάσματος. Τα πλαστικά και τα λαστικένια γάντια κρατάνε τα αποτυπώματά σας στο εσωτερικό τους και μερικά πολύ λεπτά χειρουργικά αφήνουν τις "εντυπώσεις" των δακτυλικών αποτυπωμάτων να εμφανιστούν στις σκληρές και γυαλιστερές επιφάνειες. Αν βρεθούν τα πεταμένα σας γάντια, θα έχουν ίχνη από τον ιδρώτα σας και άλλα συγκριτικά ίχνη, όπως σχίζες ξύλου, κομματάκια μπογιάς, θραύσματα γυαλιού κλπ. Από την επαφή με αντικείμενα τα γάντια διαποτίζονται από ιδρώτα, λίπος και ρύπους. Το λίπος που εναποτίθεται σε ένα γάντι μπορεί να γίνει ορατό με ειδική σκόνη, όπως και στην περίπτωση των δακτυλικών αποτυπωμάτων. Το στρώμα λίπους πάνω στο γάντι δεν είναι το ίδιο δυνατό και πυκνό όπως αυτό των δακτυλικών αποτυπωμάτων αλλά είναι, παρόλα αυτά, ανιχνεύσιμο, αξιόπιστο και καταγράψιμο και μπορεί να οδηγήσει στην αναγνώριση της ταυτότητας κάποιου.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ DNA

Η ταυτοποίηση του γεννητικού αποτυπώματος, γνωστού ως DNA, θεωρείται η πιο αδιαμφισβήτητη τεχνική αναγνώρισης της ταυτότητας ενός ατόμου. Ενώ για την αναγνώριση μέσω των δακτυλικών αποτυπωμάτων απαιτείται να υπάρχει ένα αρκετά αναγνωρίσιμο τμήμα ενός ήδη καταχωρημένου αποτυπώματος, στην ανάλυση DNA δεν απαιτούνται παρά λίγα κύτταρα του ατόμου. Για την αναγνώριση της ταυτότητας κάποιου οι ερευνητές θα πρέπει να έχουν στη διάθεση τους ένα δείγμα DNA (μια τρίχα, μια σταγόνα αίματος, σάλιου, λεκέ από ούρα ή σπέρμα) από το σημείο του "εγκλήματος" καθώς και ένα δείγμα από τον ύποπτο. Το δείγμα του ύποπτου δεν είναι απαραίτητο να είναι το ίδιο με αυτό που βρέθηκε στον τόπο του "εγκλήματος", αλλά μπορεί να είναι κύτταρα από το στόμα που παραλαμβάνονται με απόξεση. Τα γενετικά αποτυπώματα συμπίπτουν. Με το αποτύπωμα DNA υπάρχει μια πιθανότητα στα τρία εκατομμύρια το δείγμα να προέρχεται από δύο διαφορετικά άτομα, αν και υπάρχουν ήδη σοβαρές ενστάσεις για αυτό...

Οι κρατικές υπηρεσίες έχουν καθιερώσει πιά βάσεις δεδομένων αντίστοιχες με εκείνες των δακτυλικών αποτυπωμάτων. Για να γίνει λήψη δείγματος DNA ΑΠΑΙΤΗΤΑΙ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΗΔΗ ΑΠΟΔΩΘΕΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ, ενώ ο κατηγορούμενος μπορεί να αρνηθεί και να μη γίνει εξέταση. Σε αυτή την περίπτωση θα πρέπει να γίνει λήψη με ΜΗ βίαια μέσα, πράγμα που σημαίνει ότι θα ψάξουν(αν δεν το έχουν ήδη κάνει μέχρι εκείνη τη στιγμή) να βρουν το DNA από το σπύτι, τα ρούχα, τις κουβέρτες όπως θα ψάξουν και για οποιοδήποτε

τε άλλο ενοχοποιητικό στοιχείο.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΤΡΙΧΕΣ

Όλοι χάνουμε τρίχες και τις χάνουμε συνέχεια. Αν μείνουμε σε ένα μέρος για ένα οποιοδήποτε χρονικό διάστημα, είναι σίγουρο ότι θα αφήσουμε δείγματα απ' τις τρίχες μας. Πιο πιθανό σημείο είναι πάντα τα ρούχα κάποιου με τον οποίο είχαμε σωματική επαφή. Οι τρίχες λένε πολλά σ' έναν ειδικό? Από ποιο σημείο του σώματος προέρχονται, πόσο μακριά είναι τα μαλλιά σας, αν κόπηκαν ή αν ξυριστήκατε πρόσφατα, αν χρησιμοποιείται κάποιες ιδιαίτερες χημικές ουσίες, όπως βαφές, λάδι, λοσιόν κ.α. Μπορούν ακόμα να βρουν αν ανήκετε σε κάποια ιδιαίτερη φυλετική ομάδα, να βρουν το φύλο σας, την ηλικία, την ομάδα αίματος και, φυσικά, το DNA σας. Είναι, ωστόσο, πολύ δύσκολο να βρουν το ακριβές χρώμα των μαλλιών σας, γιατί κάθε τούφα διαφέρει σε απόχρωση από τις άλλες.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΑΙΜΑ

Υπάρχουν πολλές περιπτώσεις όπου μπορεί να χυθεί αίμα και γι' αυτό το λόγο είναι λογικό να πρέπει να ξέρει κανείς όσα περισσότερο μπορεί γι' αυτό το θέμα. Είναι πολύ δύσκολο να απαλλαγείτε από το αίμα από τη στιγμή που θα πέσει πάνω σας ή στα ρούχα σας. Ακόμα και το στεγνό καθάρισμα δεν το καθαρίζει εντελώς. Αν βρεθείτε κοντά σε κάποιον που έφαγε γροθιά στη μύτη ή μαχαιρώθηκε, θα γεμίσετε από ένα πολύ λεπτό σπρέι από σταγονίδια αίματος. Τα πιο μικροσκοπικά ίχνη αίματος μπορούν να δείξουν εκτός από το DNA, την ομάδα, το φύλο, οποιαδήποτε ασθένεια ή ναρκωτικά και φάρμακα πήρατε πρόσφατα.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Σε πολλές περιπτώσεις απαιτείται η χρήση εργαλείων. Οι ερευνητές κατατάσσουν τα σημάδια που αφήνει κανείς πίσω του, μετά την χρήση κάποιου εργαλείου, με την μορφή των εντυπωμάτων, των εκδορών ή των εγχοπών.

Τα εντυπώματα ανακαλύπτονται σε αντικείμενα όπως τα παράθυρα από ξύλο ή αλουμίνιο και τα ξύλινα πλαίσια των θυρών όπου το μέταλλο ενός μοχλού (η αιχμή ενός σφυριού, μιας σμίλης, ενός κατσαβιδιού ή ενός λοστού) είναι σκληρότερο από το υλικό του πλαισίου. Εάν κάποιο εργαλείο βρεθεί στη κατοχή μας, αυτό που θα ελεγχθεί είναι αν αυτό θα ταιριάζει με τα εντυπώματα που έχουν ανακαλυφθεί. Οι εκδορές σε ξύλο, μέταλλο ή χρωματισμένη επιφάνεια προκαλούνται από μαχαίρι ή κάποιο παρόμοιο όργανο. Και αυτές συχνά μπορούν να συγκριθούν κάποιο εργαλείο. Οι εγχοπές προκαλούνται εργαλεία όπως τα απλά πριόνια ή τα σιδηροπριόνια. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν επίσης εργαλεία διάνοιξης που χρησιμοποιούνται για την παραβίαση κλειδαριών ή τοιχωμάτων χρηματοκιβωτίων. Τα σημάδια αυτά δεν προσφέρουν σημαντικές πληροφορίες εάν συγκριθούν με το αντίστοιχο όργανο που τις προκάλεσε, γιατί η αιχμή του δεύτερου φθείρεται άμεσα και υπόκειται σε βλάβες.

Οι χρήσιμες άκρες των εργαλείων μπορούν να μεταμορφωθούν λιμάροντας ή ακονίζοντάς τα, αλλά μόνο αν το εργαλείο είναι σε καλή κατάσταση και δεν είναι άσχημα σηματοδεδεμένο. Αντικείμενα όπως σκοινί, σπάγκος, ταινίες κλπ είναι το ίδιο ενοχοποιητικά και προσφέρονται για συγκριτική ανάλυση.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΓΥΑΛΙ

Όταν κανείς εισβάλλει μέσα σε ένα χώρο σπάζοντας το τζάμι κάποιου παραθύρου ή πόρτας είναι σχεδόν βέβαιο ότι κάπου πάνω στα ρούχα του θα βρεθούν μικροσκοπικά κομμάτια γυαλιού, αφού κατά την θραύση μια τζαμαρίας το 70 % των θραυσμάτων διασκορπίζονται μακριά από τον δράστη, ενώ τα υπόλοιπα κατευθύνονται προς τον ίδιο και κάποια χτυπούν πάνω στα ρούχα του. Οι περισσότεροι έχουν ρίξει και σπάσει ένα ποτήρι δίχως να δώσουν σημασία στα μικροσκοπικά ψήγματα γυαλιού που πιθανόν να έχουν ενσφηνωθεί στα ρούχα τους. Ωστόσο είναι πολύ σημαντικό για έναν ερευνητή να αποδείξει ότι το γυαλί είναι το ίδιο με αυτό που έσπασε και βρέθηκε στον τόπο του "εγκλήματος" και η ταυτοποίηση του γίνεται μέσω του διαθλαστικού του δείκτη, ο οποίος κυμαίνεται ανάλογα με την κατασκευή του.

Το γυαλί κολλάει εύκολα στις σόλες των παπουτσιών. Η αστυνομία μπορεί να αναγνωρίσει διάφορους τύπους και είδη γυαλιού και έτσι μπορεί να σας τοποθετήσει σε ορισμένο τόπο και χρόνο. Λεπτή σκόνη σπασμένου γυαλιού κολλάει στις λείες επιφάνειες των εργαλείων και ίνες από τα ρούχα σας κολλάνε στις κοφτερές άκρες του σπασμένου γυαλιού.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΠΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Υπάρχουν χιλιάδες είδη και μεγέθη παπουτσιών και το καθένα ωστόσο είναι χαρακτηριστικό, ειδικά όταν έχει φορεθεί για καιρό και έχει ιδιαίτερα σημεία φθοράς. Ένα καθαρό ίχνος πατημασιάς μπορεί να είναι το ίδιο χρήσιμο για έναν ειδικό, όσο και ένα δακτυλικό αποτύπωμα. Βέβαια, μπορείτε πάντα να πετάξετε τα παπούτσι σας! Στις σκληρές επιφάνειες, όπως το μάρμαρο, θα μείνουν αποτυπώματα παπουτσιών, ενώ στις μαλακές θα μείνουν "εντυπώσεις" παπουτσιών. Επίσης, τα παπούτσια έχουν και άλλα ίχνη πάνω τους, π.χ. λάδι, πετρέλαιο, θραύσματα γυαλιού και άλλα τέτοια προδοτικά στοιχεία. Μην τα φοράτε μέσα στο σπίτι σας. Κατά την παραβίαση ενός χώρου είναι πιθανό να αφήσει κάποιος ένα σαφές σκονισμένο αποτύπωμα πέλματος κλοτσώντας κάποια πόρτα ή χρησιμοποιώντας το πόδι του για να σπρώξει ένα βαρύ αντικείμενο, ιδιαίτερα μάλιστα αν φορά λαστιχένιες σόλες. Τα ίχνη αυτά φωτογραφίζονται ως αποδεικτικά στοιχεία

Το λανθάνον αποτύπωμα ενός γυμνού πέλματος πιθανόν να οδηγήσει στην αναγνώριση της ταυτότητας ενός ατόμου. Τα ίχνη των πελμάτων μπορεί να εμφανίζονται ανάγλυφα πάνω σε λάσπη, άμμο ή άλλα υλικά και στην περίπτωση αυτή μπορούν να ληφθούν από αυτά εκμαγεία από γύψο. Επίσης σε περίπτωση που είναι ορατά πάνω σε σκονισμένο δάπεδο μπορεί να γίνει φωτογράφησή τους.

Τα σκυλιά μπορούν να ακολουθήσουν τη μυρωδιά από τα παπούτσια σας, αλλά όχι για παραπάνω από 10-12 ώρες και τότε μόνο κάτω από ευνοϊκές συνθήκες. Οι δρόμοι που μυρίζουν καυσαέρια, πετρέλαιο και λάστιχο καλύπτουν τη μυρωδιά σας. Οι καλύτερες συνθήκες για τα σκυλιά είναι σε καθαρά χωράφια, με υγρό και ψυχρό καιρό.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΥΦΑΣΜΑ

Δεν υπάρχουν και πολλά να πει κανείς γι' αυτά τα ίχνη, που να μην είναι κοινή λογική... απλά φανταστείτε τα ρούχα σας σαν στυπόχαρτο, που ρουφάει τα ενοχοποιητικά στοιχεία

σαν τρελό! Σκόνη, χώμα, χημικά, αίμα, πετρέλαιο, μπογιά, ο κατάλογος είναι ατελείωτος. Επίσης, τα ρούχα αφήνουν πίσω κομμάτια απ' το ύφασμα τους αν έρθουν σε επαφή με οτιδήποτε αιχμηρό.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΕΚΡΗΞΗ

Οι εκρήξεις και οι πυρκαγιές σχετίζονται άμεσα, αφού οι χημικές διεργασίες που λαμβάνουν χώρα μοιάζουν πολύ και συνήθως μετά από μια έκρηξη ακολουθεί πυρκαγιά ή το αντίστροφο. Η προσέγγιση στο χώρο της έκρηξης γίνεται με μεγάλη προσοχή. Το σημείο των ερευνών καθορίζεται συνήθως με τον εξής τρόπο: η εκτίμηση της απόστασης από το κέντρο της έκρηξης μέχρι το πιο μακρινό θραύσμα και στη συνέχεια ο αποκλεισμός της περιοχής σε ακτίνα 50% μεγαλύτερη από αυτή την απόσταση. Η περιοχή αυτή φωτογραφίζεται εξ' ολοκλήρου. Η λεπτομερής εξέταση των υλικών ζημιών και ο υπολογισμός της κατεύθυνσης του οστικού κύματος προσδιορίζει το κέντρο της έκρηξης. Τα κομμάτια από τον μηχανισμό περισυλλέγονται για να ελεγχθούν για αποτυπώματα, DNA και άλλα ίχνη και όταν ολοκληρωθεί η φυσική εξέταση του χώρου σειρά έχει η χημική του εξέταση. Λόγω του ότι όλες οι εκρηκτικές ύλες αφήνουν ορισμένα στέρεα κατάλοιπα, όσο μακριά και αν έχουν διασκορπιστεί μπορούν να βρεθούν και άρα να προσδιοριστούν. Σχεδόν κάθε μηχανισμός κουβαλά την "υπογραφή" του κατασκευαστή του. Σε περίπτωση προσαγωγής για έκρηξη μεγάλη σημασία δίνεται στην ανακάλυψη ιχνών της εκρηκτικής ύλης πάνω στο σώμα και ιδίως στα χέρια, στα ρούχα και στα αντικείμενα που βρίσκονται στο χώρο που μένουν. Ακόμα και τα γάντια δεν είναι βέβαιο ότι μπορούν να καλύψουν αυτά τα ίχνη. Επίσης, τα χέρια είναι πιθανόν να ρυπανθούν εάν κανείς αγγίξει μια επιφάνεια όπου είχε ακουμπήσει την εκρηκτική ύλη ή το υλικό της συσκευασίας της. Κατά τον ίδιο τρόπο τα χέρια είναι πιθανό να μεταφέρουν ίχνη σε κάποια άλλη επιφάνεια, όπως ένα τιμόνι ή το ταμπλό του αυτοκινήτου.

Οι φωτιές που οφείλονται σε ατύχημα πάντοτε ξεκινούν από ένα μοναδικό σημείο. Αντίθετα εκείνες που οφείλονται σε εμπρηστές συνήθως ξεκινούν από περισσότερα για να είναι σίγουροι οι υπεύθυνοι ότι οι φλόγες θα εξαπλωθούν. Οι έρευνες ξεκινούν από το το χαμηλότερο επίπεδο του κτηρίου στο οποίο υπάρχει φανερό καταστροφή από φωτιά. Τα σχήματα του καπνού και της απανθράκωσης στους τοίχους, τα δάπεδα και τις οροφές μπορούν προσφέρουν σημαντικές πληροφορίες. Τα δείγματα από τον αέρα στον τόπο της πυρκαγιάς φανερώνουν την ύλη που χρησιμοποιήθηκε, ενώ τα εύφλεκτα υγρά αφήνουν μια έντονη μυρωδιά, η οποία παραμένει στην ατμόσφαιρα για αρκετό διάστημα, αφού σβήσουν οι φλόγες. Επίσης τα σημάδια καύσης και οι κηλίδες στο δάπεδο, όπου τα υγρά σχημάτισαν λίμνες μόλις αναφλέγησαν, μαρτυρούν πολλά για τη φύση του. Μια ασυνήθιστη μεγάλη συγκέντρωση στάχτης μπορεί να υποδείξει το σημείο, όπου ήταν συγκεντρωμένο το υλικό που προκάλεσε τη φωτιά. Εάν έχει χρησιμοποιηθεί κάποιο είδος φυτιλιού είναι πιθανό να βρεθεί κάποιο ευδιάκριτο ίχνος του, ενώ εάν η φωτιά προκλήθηκε με τη χρήση επιταχυντών, όπως η βενζίνη ή άλλα εύφλεκτα υγρά, ορισμένα από αυτά απορροφώνται από το ξύλο, η διαρρέουν μέσα από τις ρωγμές του πατώματος, απ' όπου συνήθως δεν μπορούν να αναφλεγούν λόγω της έλλειψης οξυγόνου. Τα συστήματα πυρόσβεσης ελέγχονται εξ' ίσου για να διαπιστωθεί αν

είχαν αχρηστευτεί.

ΦΩΝΗΤΙΚΟ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ

Είναι δυνατόν μια μαγνητοσκοπημένη φωνή να συγκριθεί με μία άλλη και να βρεθεί αν πρόκειται για την ίδια. Αυτό συμβαίνει γιατί η φωνή του κάθε ανθρώπου είναι ένας συνδυασμός συχνοτήτων που μπορούν να αναλυθούν χρησιμοποιώντας ένα φασματογράφο ήχου. Καμία τηλεφωνική γραμμή δεν είναι ασφαλής και επιπλέον οι εφημερίδες έχουν εγκαταστάσεις για αυτόματη καταγραφή των τηλεφωνημάτων. Όλα τα τηλεφωνήματα στις υπηρεσίες άμεσης ανάγκης μαγνητοφωνούνται αυτόματα. Το να αλλάξει κανείς τη φωνή του, τη διάλεκτο του ή τον τόνο δεν μεταβάλλει σημαντικά το φωνητικό του αποτύπωμα. Η πιθανότητα να έχουν δύο άτομα την ίδια φωνή είναι πολύ σπάνια και εξαρτάται από τις διαστάσεις του στόματος, τα χείλη, τα δόντια, τη γλώσσα και φυσικά τις φωνητικές χορδές. Το να μιλάει μέσα από μαντίλι δεν έχει κανένα απολύτως αποτέλεσμα. Αν παρόλα αυτά πρέπει να χρησιμοποιήσει κάποιος τη φωνή του ίσως είναι προτιμότερο να βάλει ένα μανταλάκι στη μύτη του, να μπουκώσει το στόμα του με πανιά και να χρησιμοποιήσει ξένη προφορά.

Η ηχητική εγγραφή μπορεί επίσης να αποκαλύψει σημαντικά στοιχεία για τον τόπο από τον οποίο έγινε το τηλεφώνημα, μέσω του θορύβου που βρίσκεται πίσω από τη φωνή. Για να γίνει αυτό το αρχείο ήχου, αφού έχει περαστεί σε ψηφιακή μορφή, "καθαρίζεται" με τη βοήθεια φίλτρων που μειώνουν το φύσημα, το βόμβο και την παραμόρφωση. Στη συνέχεια υποβάλλεται σε επεξεργασία ώστε να απομονωθεί μια συγκεκριμένη φωνή ή ένας συγκεκριμένος ήχος.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΟΧΗΜΑΤΑ

Τα ίχνη από οχήματα αφορούν οποιοδήποτε είδος απόδειξης μπορεί να αφήσει η μεταφορά με όχημα. Κατ' αρχήν, τα ίχνη από τα λάστιχα. Αυτά μένουν συνήθως σε μαλακό έδαφος και όχι σε σκληρούς αυτοκινητόδρομους, παρ' όλο που μπορούν να βρεθούν σε μαλακή πίσσα, σκατά σκύλου κλπ και σε περίπτωση ατυχήματος, στο σώμα του θύματος. Μπορεί επίσης να πρόκειται για αποτυπώματα πάνω σε χώμα, λάσπη, χιόνι, άμμο ή σε άλλα υλικά που βρίσκονται στον χώρο. Πιθανόν να έχουν την μορφή εντυπώματος τα οποία μεταφέρθηκαν από μια λίμνη αίματος, από λάδι, διασκορπισμένη μογιό, ή από μία λακκούβα με λάσπη.

Η κατασκευή ενός σύγχρονου ελαστικού είναι σύνθετη αλλά ο κυριότερος παράγοντας αναγνώρισης είναι το πέγμα του ελαστικού. Κάθε κατασκευαστής έχει τα δικά του διακριτικά χαρακτηριστικά και αξιώνει το καλύτερο "κράτημα" για ένα μεγάλο αριθμό χρήσεων. Κάθε εταιρία ελαστικών διαθέτει έναν αριθμό διαφορετικών σχεδίων για αυτοκίνητα, φορτηγά, μοτοσυκλέτες και ποδήλατα και εάν κανείς ανατρέξει σε αρχεία αποτυπωμάτων ελαστικών μπορεί αμέσως να αναγνωρίσει τον τρόπο κατασκευής και τον τύπο του ελαστικού.

Τα εγκληματολογικά εργαστήρια διατηρούν αρχεία από διάφορα σχέδια και μεγέθη ελαστικών τα οποία χρησιμοποιούνται από τους κατασκευαστές. Το αποτύπωμα ενός ελαστικού μπορεί να φανερώσει το όχημα ή ακόμα και λεπτομέρειες σχετικά με την ανάρτηση και την ευθυγράμμιση των τροχών. Ένας ειδικός ερευνητής μπορεί να συγκεντρώσει πολλές πληροφορίες σχετικά με το πόσο παλιό είναι ένα λάστιχο ή το όχημα που το φέρει, από ένα επίπεδο

αποτύπωμα και ακόμα περισσότερο από ένα εντύπωμα. Τα λάστιχα κυκλοφορούν σε διάφορα μεγέθη, για ποικίλους τύπους αυτοκινήτων. Ο βαθμός χρήσης τους, ιδιαίτερα στην περίπτωση των εντυπωμάτων, μπορεί να υπολογιστεί από τη σχέση μεταξύ των υπερυψωμένων τμημάτων και των ραβδώσεων τους. Ο βαθμός φόρτωσης ενός οχήματος μπορεί να προσδιοριστεί από το πλάτος του αποτυπώματος. Εάν η ανάρτηση του αυτοκινήτου είναι ανομοιογενής παρατηρούνται διαφορές σε ότι αφορά τη φθορά τους μεταξύ της μίας και της άλλης πλευράς. Η επιπλέον τριβή των ελαστικών που οφείλεται στην κακή ευθυγράμμιση των μπροστινών τροχών μπορεί να είναι επίσης προφανής. Τέλος ο ερευνητής αναζητά οποιοσδήποτε ενδείξεις συγκεκριμένης φθοράς που θα μπορούσαν να συγκριθούν με ένα ύποπτο ελαστικό. Ίχνη μεταφοράς είναι κι αυτά που μένουν εξ' αιτίας μιας σύγκρουσης ή επαφής. Τις περισσότερες φορές πρόκειται για φλούδες μογιό. Ένα όχημα που μόλις έχει βαφτεί μπορεί με γυμνό μάτι να φαίνεται καινούριο, αν όμως ένα λεπτό ξύσμα του χρώματος εξεταστεί με ισχυρό ηλεκτρονικό μικροσκόπιο σάρωσης, μπορεί να διαπιστωθεί πως βάφτηκε πρόσφατα με σκοπό να καλύψει πιθανά του ίχνη. Το μικροσκόπιο είναι σε θέση να αποκαλύψει πολλαπλά στρώματα χρώματος και τη σειρά με την οποία τοποθετήθηκαν. Κάθε κατασκευαστής χρώματος αναμειγνύει τα χρώματά του σύμφωνα με συγκεκριμένες συνταγές, έτσι ώστε καμία απόχρωση να μην είναι πανομοιότυπη με την άλλη, ακόμα και αν έτσι φαίνεται με γυμνό μάτι. Μέσω της μικροφασματοφωτομετρίας μπορεί να βρεθεί η μάρκα, το μοντέλο και το έτος κατασκευής ενός οχήματος. Από εκεί και πέρα είναι σχετικά πιο εύκολο να βρεθεί το "ύποπτο" όχημα και να ερευνηθεί για επιπλέον ίχνη.

Άλλα ίχνη από μεταφορικά μέσα είναι αξεσουάρ που μπορούν ξεκολλήσουν αλλά και στοιχεία του οχήματος σας που το διαφοροποιούν από το εργοστασιακό. Κομματάκια από το παρ-μπριζ, καλύμματα φώτων, οι λαστιχένιες λωρίδες γείωσης που κρέμονται από τον πίσω προφυλακτήρα, αεροτομές, εξατμίσεις, αυτοκόλλητα, κουκλάκια που κρέμονται κλπ προσφέρονται για συγκριτική ανάλυση.

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

Ύποπτα, χειρόγραφα και πρωτότυπα σημειώματα δεν υπάρχει κανένας λόγος να διατηρεί κανείς στη κατοχή του. Ο γραφικός χαρακτήρας ενός ατόμου είναι το ίδιο χαρακτηριστικός και προσωπικός όσο και τα δακτυλικά του αποτυπώματα και όπως αυτά, είναι αδύνατον να τα αλλάξει. Άτομα τα οποία χάνουν την ικανότητα να γράφουν με το ένα χέρι και αναγκάζονται να γράφουν με το άλλο σταδιακά εμφανίζουν τα ίδια ακριβώς χαρακτηριστικά που υπήρχαν στον αρχικό τους γραφικό χαρακτήρα. Επίσης το μέγεθος, η κλίση, η ένταση και άλλα χαρακτηριστικά μπορούν να αποκαλύψουν εσκεμμένη παραποίηση, συναισθηματική ή ψυχολογική πίεση αλλά και στοιχεία της προσωπικότητας. Το χαρτί φυσικά μεταφέρει τα δακτυλικά αποτυπώματα ενώ αν έχει γίνει ταχυδρομική αποστολή το DNA θα μπορέσει να παρθεί αν έχει χρησιμοποιηθεί σάλιο για το φάκελο ή το γραμματόσημο. Σε περιπτώσεις προσαγωγής ένας επιπλέον λόγος για να μην υπογράψουμε τίποτα ή να μην γράψουμε ακόμα και το πιο αθώο πράγμα, είναι να μην παρέχουμε τον γραφικό μας χαρακτήρα για μετέπειτα σύγκριση.

Αν ωστόσο επιμένετε να γράψετε, τότε καλύτερα να χρησιμοποιείτε στιλιζαρισμένα κεφαλαία. Γράφετε πάντα σε

ένα μόνο φύλλο χαρτί κάθε φορά, κατά προτίμηση σε μια επίπεδη και σκληρή επιφάνεια, που δεν θα κρατήσει εντύπωση από αυτό που γράψατε. Μην χρησιμοποιείτε φύλλα που κόβετε από μπλοκ ή τετράδια, γιατί μπορεί να γίνουν συγκρίσεις από το κόψιμο, το σκίσιμο και τον τύπο του τετραδίου. Επίσης κάτι άσχετο που είχατε γράψει προηγουμένως μπορεί να έχει εντυπωθεί και μεταφερθεί στο φύλλο που μόλις χρησιμοποιήσατε. Χρησιμοποιείτε στυλό, χαρτί και φακέλους μιας πολύ κοινής μάρκας, που την βρίσκει κανείς παντού. Μην ταχυδρομείτε τίποτα κοντά στο σπίτι σας, ενώ αν θέλετε να τηλεφωνήσετε για να το παραλάβουν, βεβαιωθείτε πρώτα ότι δεν σας τραβάει κάποια κάμερα από το γύρο σημείο και μην ξεχνάτε να φορέσετε γάντια πριν σηκώσετε το ακουστικό.

ΤΗΛΕΚΑΡΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΤΟΚΙΝΗΤΑ

Όλες οι τηλεκάρτες, καθώς επίσης και τα καρτοτηλέφωνα από τα οποία γίνονται οι κλήσεις, έχουν ένα μυστικό κωδικό αριθμό για να είναι αναγνωρίσιμες από το σύστημα. Στο τσιπάκι της τηλεκάρτας αποθηκεύονται όλοι οι αριθμοί τηλεφώνου καθώς και ο χρόνος που έχουν γίνει. Μέσω ειδικού συστήματος μπορούν να εντοπιστούν, αφού προηγουμένως έχουν απομονωθεί οι αριθμοί, όλα τα τηλεφωνήματα που έχουν κάνει οι εμπλεκόμενοι συνδρομητές στην διάρκεια των τελευταίων μηνών. Δεν είναι ανάγκη να πέσει η συγκεκριμένη τηλεκάρτα στα χέρια της αστυνομίας για να ξέρει ποιους άλλους αριθμούς έχει καλέσει. Το σύστημα λειτουργεί και αντίστροφα.

Τα ίδια πράγματα ακριβώς ισχύουν και με τα καρτοκινητά, μόνο που εκεί ο γεωγραφικός προσδιορισμός του τηλεφωνήματος είναι λιγότερο ακριβής και γίνεται μέσω των κυψελών. Κάθε συσκευή εκπέμπει ένα κωδικό αναγνώρισης, και επικοινωνεί με την κυψέλη που βρίσκεται πιο κοντά σε αυτό. Η εκπομπή του σήματος είναι δυνατόν να εντοπιστεί και να προσδιοριστεί η περιοχή απ' όπου έγινε η χρήση του κινητού καθώς ακόμα και η διαδρομή που κάνετε.

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΣΒΗΣΜΕΝΑ ΑΡΧΕΙΑ

Κάθε αρχείο που αποθηκεύουμε στο σκληρό δίσκο δεν εγγράφεται αποκλειστικά σε μια περιοχή. Είναι συνηθισμένο φαινόμενο το αρχείο να χρειάζεται δύο, τρεις ή και περισσότερους τομείς, οι οποίοι παραχωρούνται από το λειτουργικό σύστημα. Κατά τη διαγραφή λοιπόν, το μόνο που κάνει το λειτουργικό σύστημα είναι να σημειώνει ότι οι συγκεκριμένες περιοχές του δίσκου είναι ελεύθερες προς χρήση, τα περιεχόμενα όμως του αρχείου που διαγράψαμε παραμένουν εκεί και μπορούμε να τα βρούμε. Η πραγματική διαγραφή γίνεται μόνο όταν το λειτουργικό σύστημα χρειαστεί αυτές τις περιοχές για να εγγράψει ένα νέο αρχείο. Ως εκείνη τη στιγμή μπορεί να γίνει ανάκτηση με εξειδικευμένα εργαλεία. Η διαδικασία του format εμφανίζει μεν ότι όλα τα αρχεία που υπήρχαν στο δίσκο έχουν διαγραφεί, στην πραγματικότητα όμως αυτό που κάνει, είναι να πιστοποιεί ότι το μέσο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την αποθήκευση δεδομένων. Πρακτικά μπορεί να γίνει ανάκτηση. Τα πράγματα γίνονται πολύ δύσκολα αν υπάρξει η διαδικασία του format σε επίπεδο φυσικού μέσου. Πρόκειται για τη διαδικασία που είναι γνωστή ως low - level format. Η ανάκτηση ενός αρχείου που έχει διαγραφεί είναι εφικτή μόνο με την προϋπόθεση ότι ο τομέας που χρησιμοποιούσε δεν έχει δοθεί για την αποθήκευση άλλων δεδομένων.

Υπάρχουν εξειδικευμένες τεχνικές που μέσα σε σύντομο διάστημα μπορούν να επαναφέρουν όλα τα αρχεία που υπήρχαν στο δίσκο. Το ίδιο συμβαίνει ακόμα και αν ο δίσκος έχει υποστεί φαινομενικά ανεπανόρθωτη βλάβη. Η ανάκτηση των δεδομένων γίνεται ακόμα και αν κάποιος κόψει σε πολλά μικρά κομμάτια τις θέσεις κάποιου τομέα. Το μόνο που χρειάζεται είναι κάποιο εξειδικευμένο εργαλείο που θα συνθέσει την σελίδα ή έστω κάποιο μέρος της.

Όλα τα παραπάνω λύνονται φυσικά με την χρήση κοινόχρηστων υπολογιστών και την καταστροφή του πρωτότυπου κειμένου, αν και θέλει αρκετή προσοχή διότι πολλά internet cafe διαθέτουν κλειστά κυκλώματα παρακολούθησης.

ΙΧΝΗ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Κάθε ηλεκτρονική συσκευή έχει ένα μοναδικό serial και product number, ενώ οι υπολογιστές αποστέλλουν και τη ταυτότητα τους (ip) όταν χρησιμοποιούν το internet. Φωτογραφίες, εκτυπώσεις, κείμενα, δημοσιεύσεις στο internet καθώς και οποιαδήποτε άλλη δυνατότητα παρέχουν, "σημαδεύονται και συνοδεύονται" από τα στοιχεία της συσκευής, με τρόπο όχι πάντα ορατό με γυμνό μάτι αλλά πολύ εύκολα ανιχνεύσιμο. Έτσι αν πέσει στα χέρια της αστυνομίας κάποια ύποπτη συσκευή, είναι θέμα χρόνου να βρει σε τι περιπτώσεις εμπλέκεται.

ΚΑΜΕΡΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Οι κάμερες ασφαλείας είναι μια από τις σημαντικότερες πηγές για την ανακάλυψη των κινήσεων και της ταυτότητας κάθε υπόπτου. Η περισυλλογή τους δεν γίνεται μόνο από το σημείο που έχει δεχτεί επίθεση, αλλά και από κτήρια, μαγαζιά, δημόσιες υπηρεσίες σε ακτίνα δύο τουλάχιστον χιλιομέτρων και πιθανόν να ανατρέξουν και σε εικόνες προηγούμενων ημερών. Κατά την εξέταση ενός βίντεο, πέρα από την αναγνώριση και ταυτοποίηση του προσώπου, μεγάλη σημασία δίνεται στα σωματικά χαρακτηριστικά (πιθανό βάρος-ύψος), στην κινησιολογία και σε οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να χαρακτηρίζει ξεχωριστά έναν άνθρωπο. Βέβαια κάποια πράγματα βοηθάνε περισσότερο... ουλές, σημάδια, τατουάζ... Αναφορικά με το πρόσωπο ιδιαίτερη βαρύτητα δίνεται στο τρίγωνο που σχηματίζεται από την ευθεία της μύτης και των ζυγωματικών με κορυφή το σημείο ανάμεσα στα μάτια και σε όλες τις μεταξύ τους αποστάσεις. Αξιοποιήσιμα στοιχεία μπορούν να προκύψουν ακόμα και από ένα καλυμμένο πρόσωπο από μια πολύ σφιχτή και εφαρμοστή full face. Εξίσου καταγραφή γίνεται και στα ρούχα, παπούτσια, γάντια, άρα και σε οποιαδήποτε ιδιαιτερότητα, μπορούν αυτά να έχουν. Η τεχνολογία των οπτικών μέσων επιτρέπει στους ερευνητές όχι μόνο εξαφανίζουν τον "οπτικό θόρυβο" και να φιλτράρουν τις υποβαθμισμένες πληροφορίες αλλά και να χειριστούν ένα παραμορφωμένο τμήμα του κάδρου έτσι ώστε να φέρνουν στο προσκήνιο μία συγκεκριμένη πληροφορία.

Ωστόσο κάθε ψηφιακό μέσο παρουσιάζει το εγγενές πρόβλημα της πιξελοποίησης, η οποία αυξάνεται σε κάθε επίπεδο μεγέθυνσης και κάνει την εικόνα να μοιάζει με μωσαϊκό. Συνεπώς ακόμα και το ζουμάρισμα έχει τα όρια του, ενώ μία ομοιογενής, σκουρόχρωμη και αρκετά φαρδιά ενδυμασία με μία όχι στενή αλλά πλήρη κάλυψη των χαρακτηριστικών του προσώπου ακόμα και με ελαστικά ή προστατευτικά μέρη στις κύριες αρθρώσεις, μπορεί να αποκρύψει με μεγάλη επιτυχία την ταυτότητα ενός ατόμου.

1. Τις πρώτες δύο μέρες το μίσος και ο πόνος που βρίσκουν το χάρο τους, η χαρά της εκδίκησης. Η απορία, πως γίνεται τόσοι άνθρωποι να θεωρήσουν δικό τους τον Αλέξη. Και μετά εκείνη η ιδιαίτερη αίσθηση. Με αφορμή τη δολοφονία στις 6 Δεκεμβρίου ξεσπά μια εξέγερση πρωτόγνωρη σχεδόν σε όλους μας. Οι συγκρούσεις γενικεύονται. Αυθόρμητα. Σε όλη την Ελλάδα, σε κάθε γειτονιά. Η βία δεν αφορά κάποιες μειοψηφίες. Η ένταση έχει διάρκεια στο χρόνο. Δεν έχει όμως αιτήματα. Υπάρχει μονάχα οργή. Και η άγρια χαρά της ελευθερίας.

ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΙ

Σοκ προκαλούν οι φωτογραφίες που δημοσιεύθηκαν χθες στην εφημερίδα «Ελεύθερος Τύπος» και δείχνουν αστυνομικό των ΜΑΤ να κρατά και να προτείνει πιστόλι, την ίδια στιγμή που συνάδελφός του προτείνει το χέρι του σχηματίζοντας την κώνη πιστολιού με το δάκτυλό του. Οι άνδρες των ΜΑΤ απαθανάτισταν την Κυριακή 7 Δεκεμβρίου, λίγα λεπτά μετά τις 4.30 το μεσημέρι, στη συμβολή της Λεωφόρου Αλεξάνδρας με την οδό Κυρίλου Λουκάρεως, δηλαδή 19 ώρες μετά τη δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Ανδρέα Γρηγορόπουλου κι ενώ βρισκόταν σε εξέλιξη η διαδήλωση που ξεκίνησε από το Πεδίον του Αρεως προς τη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής, η οποία διακόπηκε εξαιτίας των επεισοδίων. Με εντολή του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. διατάχθηκε έρευνα προκειμένου να διαπιστωθεί σε ποια διμοίρια ανήκουν οι άνδρες των ΜΑΤ που απεικονίζονται στη φωτογραφία, αλλά και αν επρόκειτο «για κανονικό πιστόλι»...

για τη χροιά της ατομικής της εξέγερσης του Δεκέμβρη...

2. Τους λόγους και όχι την αφορμή θα τους βρούμε στην ολοκληρωτική επιβολή του υπάρχοντος στις ζωές μας. Στους μπαμπάδες, στις μαμάδες, στα ΜΑΤ, στους συζύγους, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους μετανάστες, στους καθηγητές, στα αφεντικά, στους παρουσιαστές των ειδήσεων, στα F-16, στους πλούσιους, στους ειδικούς φρουρούς. Θα τους βρούμε στα 24ωρα της πλήξης. Γιατί τα Village, το X-Box, το Mall, το facebook δεν μπορεί να κρύψει για πάντα/ τόσο καλά τη φτώχεια μιας ζωής χωρίς νόημα, τις με κόπο συλλαβισμένες χειρονομίες.

Τις αιτίες της εξέγερσης -αλλά και της κατανόησής της από μεγάλο κομμάτι του κοινωνικού σώματος- θα τους αναγνωρίσουμε στην αποδυνάμωση όλων των "υποσχέσεων" που μέχρι τώρα απλόχερα μοίραζε η εξουσία. Στην απαξίωση όλων των μηχανισμών διαμεσολάβησης. Η ευμερία, ο πλούτος, το γόπτρο, η εξουσία -βασικά όπλα από τις αρχές του '90- δεν μπορούν να αποτελέσουν καν διαφημιστικό κόλπο της δημοκρατίας. Η κατανάλωση ως ιλουστρασιόν κάτεργο που παράγει και αναπαράγει την κοινωνική ζωή, ως βασικός μηχανισμός εσωτερίκευσης των κυρίαρχων αξιών χάνει διαρκώς την αποτελεσματικότητά της. Ταυτόχρονα κόμματα και συνδικάτα αδυνατούν όλο και πιο συχνά να ελέγξουν και να διαχειριστούν την δυσαρέσκεια, αφήνοντας ανοικτό το ενδεχόμενο να απελευθερωθεί και να μετασχηματιστεί σε οργή. Αυτό έχει σαν άμεσο αποτέλεσμα να αναπτύσσεται -ακόμα και σε αγώνες που κάποιο καιρό πριν θα διεξαγόταν μέσα σε κλίμα μιας γραφικής νομιμότητας- μια έντονη δυναμική. Οι "από κάτω" βρίσκονται πιο κοντά στον κόσμο της άμεσης αντιπαράθεσης για ζητήματα που πριν θα διαμεσολαβόντουσαν από δημοτικούς σύμβουλους, πολιτικούς, δικαστικούς αγώνες, συνδικαλιστές ή δημοσιογράφους. Ενώ οι "από πάνω" δεν έχουν άλλη λύση από το να καταφεύγουν στα δακρυγόνα, τους παρακρατικούς, τους εισαγγελείς, τους αστυνομικούς συντάκτες.

Το σάκι ίσως προστατεύει από τα αέρια, η ομπρέλα από τη βροχή, οι ψιχάλες της βροχής; Ή από τα αυγά, τις πέτρες και τα μπουκάλια; Η Αθηνναία κυρία διασχίζει φοβισμένη, χθες το πρωί, το διαρκές πεδίο σύγκρουσης αστυνομικών και μαθητών, έξω από το κτίριο της ΓΑΔΑ.

Οι γονείς των πιτσιρικάδων να φροντίσουν να μαζεύουν τους ανήλικους κανακάρηδες τους να τους στρώνουν στο διάβασμα και όχι να τους έχουν αμοθητούς στους δρόμους να σπάνε μαγαζιά

“Οι προλεταριακές επαναστάσεις θα είναι γιορτές ή δεν θα είναι τίποτα, επειδή η ζωή που προαναγγέλλουν θα δημιουργηθεί και αυτή κάτω από το έμβλημα της γιορτής. Το παιχνίδι είναι η έσχατη λογική της γιορτής αυτής, και οι μόνοι κανόνες που θα αναγνωρίσει είναι να ζεις χωρίς νεκρό χρόνο και να απολαμβάνεις δίχως περιορισμούς”.

καταστασιακή διεθνής

3. Το υποκείμενο του Δεκέμβρη δεν μπορεί να ονοματιστεί με βεβαιότητα. Ίσως και αυτό να είναι ένα ακόμα γνώρισμα της εξέγερσης. Είναι αλήθεια ότι οι μαθητές έδωσαν την ιδιαίτερη έκταση στα γεγονότα. Στις διαδηλώσεις, στις συγκρούσεις, στις λεηλασίες και τις καταστροφές συνέπραξαν -σε τέτοια διάρκεια και με τέτοια μεγάλη συμμετοχή- πολλές και διαφορετικές φιγούρες. Αναρχικοί και αντεξουσιαστές λίγες ώρες μετά τη δολοφονία συγκρούονται στους δρόμους, καίνε το ΑΤ Ακροπόλεως, πυρπολούν τα καταστήματα της Ερμού. Μαζί βρέθηκαν μετανάστες που πέταξαν πέτρες στην αστυνομία και άδειασαν τις προθήκες των μαγαζιών. Προλετάριοι που κατέβηκαν για να απαλλοτριώσουν εμπορεύματα σε ένα κέντρο που είναι απροσπέλαστο από τους μπάτσους, τους εμπόρους και τους σεκιουριτάδες. Βρέθηκαν τσιγγάνοι, όταν 100 περίπου άτομα επιτέθηκαν στο ΑΤ Ζεφυρίου με καραμπίνες και έριξαν ένα φλεγόμενο φορτηγάκι στο κτήριο, το οποίο σταμάτησε στην περιφραξη του τμήματος. Συμμετείχαν αριστεροί. Όχι από τα κομματόσκυλα. Ανένταχτοι, μέλη φοιτητικών σχημάτων από αυτούς που συναντιόμασταν κάθε Πέμπτη στη Πανεπιστημίου, στη Συγγρού, στο Σύνταγμα. Όλες τις μέρες στους δρόμους βρίσκονταν και κόσμος από τα γήπεδα. Χουλιγκάνοι, οργανωμένοι μεταξύ τους σε παρέες, πήραν μέρος σε αυτή τη μεγάλη γιορτή χωρίς να χωράνε μεταξύ τους τσακωμοί. Όλοι αυτοί -χωρίς να αναπτύσσουν συνήθως τις σχέσεις που θα μπορούσαν- μοιράστηκαν τους δρόμους και τα οδοφράγματα. Και αυτή είναι μια σπουδαία αρχή...

«Ξέρω ότι δεν τους υπολογίζετε γιατί η Αδλή είναι όπλισμένη. Σας παρακαλώ όμως να μην επιτρέψετε να σας πω ότι πρέπει να τους υπολογίζετε πολύ, κάθε φορά που οι ίδιοι θεωρούν ότι είναι το πλν. Νά σέ ποιο σημείο βρίσκονται: κι αυτοί αρχίζουν να μην υπολογίζουν τα στρατεύματά σας γιατί το κακό είναι ότι η δύναμή τους υπάρχει μέσα στη φαντασία τους και μπορούμε να ποθιμε με απόλυτη σιγουριά ότι, αντίθετα απ' όλα τα άλλα είδη ισχύος, όταν φτάσουν σ' ένα δρισμένο σημείο, μπορούν να κάνουν ό,τι νομίζουν ότι μπορούν να κάνουν».

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΤΟΥ ΡΕΤΖ
«Απομνημονεύματα»

Ξέρω πως υπάρχουν ατελείωτες ακρογιαλιές και δέντρα μες τη θάλασσα
κι ο έρωτας είναι σπουδαίο πράγμα.
Μόνο που εμείς είχαμε αποφασίσει να αλλάξουμε τον κόσμο κι αυτό δεν γίνεται με εξοχή.
Το είχαμε πει αυτό. Αλλά έπρεπε πρώτα να τελειώνουμε με τα γουρούνια.

4. Μέσα σε αυτό το πανδαιμόνιο η πιο σημαντική εμπειρία που μεταδόθηκε κοινωνικά είναι ότι αυτό που πριν ζούσαμε, δεν ήταν ζωή. Η υπεράσπιση του σύγχρονου τρόπου ζωής σαν μια πραγματικότητα που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί κλονίστηκε. Τα αφεντικά δεν μπορούν να μιλάνε πλέον με την αλαζονεία του νικητή. Η προπαγάνδα που με βεβαιότητα μιλούσε -σε διάφορες γλώσσες- για το "τέλος της ιστορίας" μοιάζει λιγότερο πειστική. Χιλιάδες κόσμος κατέρριψε στην πράξη το ανέφικτο της εξέγερσης, το μάταιο μιας βίας που επιτίθεται στο καθεστώς, το ανούσιο των καταλήψεων, των συγκρούσεων, των οδοφραγμάτων, των διαδηλώσεων. Και το κατέρριψε μέσα σε μια νύχτα. Μέσα σε ένα βράδυ τόσος κόσμος βίωσε ότι πριν του διέφευγε ο εαυτός του. Η ζωή του. Οι φίλοι του. Οι επιλογές του. Τα βράδια πριν το Δεκέμβρη "έδιναν την εντύπωση αποκομμένου φύλλου ζωντανεμένου από ένα σωρό σκέψεις και ιδέες, αλλά μουμιοποιημένου, όπως όλα όσα αποσπώνται από τα συμπραζόμενα, και πουσιμένα από την τυραννία του αιώνια στάσιμου, η οποία συνιστά την υπέρτατη γοητεία των tableaux vivants, σα να είχε πάρει η ζωή ξαφνικά υπνωτικό, και να τη τώρα μπροστά σου: άκαμπτη, εν πλήρει αρμονία με τον εαυτό της, απόλυτα σαφής κι ωστόσο τρομερά άνευ νοήματος ως όλο".

6. Όλοι αυτοί οι φτωχοδιάβολοι -μετανάστες δεύτερης γενιάς, αλλά και πρόσφυγες χωρίς χαρτιά- είτε επιτέθηκαν στην αστυνομία, είτε απαλλοτρίωσαν καταστήματα μικρή σημασία είχε. Το σημαντικό ήταν ότι ένιωσαν δυνατοί, ότι ξεπέρασαν το φόβο. Η πανταχού παρούσα απειλή της αστυνομίας και της απέλασης δεν ήταν αρκετή για να τους κρατήσει αυτή τη φορά κρυμμένους. Και πήραν εκδίκηση. Όχι μόνοι τους, αλλά μαζί με ντόπιους προλετάρους και εξεγερμένους. Για τους πνιγμένους στο Αιγαίο για τους βασανισμένους στα τμήματα, τις βιασμένες στα κωλόμπαρα, τα ανέκδοτα στις καφετέριες, τους δολοφονημένους από τους νοικοκυραίους, τις κλεμμένες τους ζωές από τα αφεντικά.

Τελειώνουν τα δακρυγόνα!

Στο Ισραήλ έχει στραφεί η ΕΛ.ΑΣ. για να αγοράσει επευσμένως μεγάλες ποσότητες δακρυγόνων, καθώς διαπιστώνεται ότι τελειώνουν τα αποθέματα της μετά τα αλλεπάλληλα επεισόδια των τελευταίων ημερών! Σύμφωνα με τις καταγραφές των αρμοδίων τεχνι-

κών υπηρεσιών της ΕΛ.ΑΣ., στις συγκρούσεις ΜΑΤ με διαδηλωτές ρίχτηκαν την τελευταία εβδομάδα περίπου 4.000 δακρυγόνα. Όπως έλεγε χθες ανώτατος αξιωματικός «έχουμε στις αποθήκες μας κάποιες ποσότητες δακρυγόνων και άλλων υλικών που χρησιμοποιούνται

στις οδομαχίες. Αν όμως συνεχισθούν τα επεισόδια με παρόμοιους ρυθμούς, γρήγορα και αυτά θα τελειώσουν». Σύμφωνα με τις ίδιες πληροφορίες, η ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. αναζητεί προμήθειες και άλλων τεχνικών μέσων για την αντιμετώπιση των επεισοδίων.

Επεισόδια στον δρόμο, θέσεις σε τμήματα

8. Μετά το πρώτο σοκ η δημοκρατία άρχισε να οργανώνεται. Τόσο ιδεολογικά, όσο και στρατιωτικά.

Καταρχάς οι παραιτήσεις του Παυλόπουλου και Χηνοφώτη δεν γίνονται δεκτές ούτε σαν μια προσπάθεια εκτόνωσης, ο ΜΑΤας που σημαδεύει με το όπλο του τους διαδηλωτές την Κυριακή δεν έχει καμία κύρωση, οι ζητιάδες που πυροβολούν συνέχεια στα επεισόδια μετά την κηδεία κατηγορούνται για "άσκοπους πυροβολισμούς", στέλνοντας ένα μήνυμα ισχύος και υπεράσπισης της πολιτικής ασφάλειας. Όλα τα κόμματα συσπειρώνονται ενάντια στην εξέγερση. Η εστίαση στις καταστροφές, η "ανικανότητα της αστυνομίας", ο συμψηφισμός που λέει ότι "η ανθρώπινη ζωή και η προστασία της ιδιοκτησίας είναι ιερά" απαιτούν να επιβληθεί ο νόμος και η τάξη. Η ανακάλυψη "ενός οργανωμένου προβοκατόρικού σχεδίου" επιβάλλει σιδηρά πειθαρχία σε κομματικά μέλη, επιβεβαιώνει την καθεστωτική αντίληψη όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων. Η αγωνία πολιτικού ότι "δεν δέχεται να μηδενίζεται

7. Την πρώτη εβδομάδα του Δεκέμβρη κλονίστηκε ολόκληρη η προσπάθεια που κατέβαλαν μπάτσοι, δημοσιογράφοι, εταιρίες δημοσκοπήσεων, "αγανακτισμένοι πολίτες", πολιτικά κόμματα, αφεντικά για χρόνια. Η νομιμοποίηση της αστυνομίας και κατ'επέκταση ολόκληρου του πλέγματος της ασφάλειας δέχθηκαν ισχυρό χτύπημα. Τίποτα δεν μπορεί πια να είναι ίδιο. Οι ανακοινώσεις της αστυνομίας δεν θα έχουν απέναντί τους, μόνο, εύπιστους τηλεθεατές. Οι δολοφόνοι δύσκολα θα μιλήσουν πάλι για την "κοινωνική προσφορά" τους. Η βιομηχανία του φόβου, το αίτημα για ασφάλεια, οι σεκιουριτάδες που θα οπλοφορούν πλέον, η κυρίαρχη ηθική, η αναγκαιότητα των συστημάτων επιτήρησης, οι επιχειρήσεις/σκούπα, οι συνοριοφύλακες δεν θα έχουν στρωμένο το έδαφος για να επελάσουν. Μια επέλαση ιδιαίτερα αναγκαία αυτή τη περίοδο...

Γι' αυτό και η ένταση των δημοσιευμάτων και τηλεοπτικών ρεπορτάζ που αφορούν την εγκληματικότητα, την ελλιπή αστυνόμευση, της συμμορίες ανηλίκων, τη βία στα γήπεδα, τους μετανάστες, τις ληστείες και τις διαρρήξεις... Η συντονισμένη επίθεση προπαγάνδας προσπαθεί προφανώς να ανακτήσει το χαμένο έδαφος μετά το Δεκέμβρη.

η νεολαία, ακόμα και ο νέος που σηκώνει μια πέτρα και δεν το κάνει εξ' επαγγέλματος" θα μπορούσε να εκφράζει τον υπουργό Δημόσιας Τάξης. Εμφανίζει μια εξέγερση σαν ένα νεανικό ξέσπασμα, που θα καταλαγιάσει όταν οι 15χρονοι ενηλικιωθούν. Περιγράφει άτομα/ ομάδες/ διαδικασίες/ αντιλήψεις που επίθονταν και πριν το Δεκέμβρη στη δημοκρατία ως επαγγελματίες, απονομηματοδοτώντας την ουσία της δράσης τους, απαξιώνοντας τα κίνητρά τους. Τεμαχίζει τους εξεγερμένους σε "υπαίτιους των επεισοδίων" και "αθώους" βοηθώντας το έργο των μπάτσων και των ανακριτών.

Η αστυνομία και η δικαιοσύνη δεν σταματάνε να κάνουν τη δουλειά τους. Εκατοντάδες προσαγωγές, 246 συλλήψεις, 67 κρατούμενοι -πάνω από 20 με τον αντιτρομοκρατικό-σε όλη την Ελλάδα. [από τους οποίους σχεδόν όλοι έχουν πια αποφυλακιστεί]

Συμμορίες μπράβων, φασιστών και ασφαλιτών οργανώνονται ενάντια στους εξεγερμένους -κυρίως σε Πάτρα, Κομοτηνή και Λάρισα- και κινητοποιούν τους νοικοκυραίους. Αν η εξέγερση συνεχιζόταν και διευρυνόταν θα αντιμετωπίζαμε σίγουρα οργανωμένους και καθοδηγούμενους τους φιλήσυχους πολίτες. Ενδεικτικό για τον ρόλο του κράτους στη δράση του παρακράτους είναι ότι στη Πάτρα υπάρχει εδώ και δεκαετίες παρακρατικός μηχανισμός, ενώ στη Κομοτηνή και τη Λάρισα δρουν κλιμάκια της ΕΥΠ για τη μειονότητα και το στρατηγείο του ΝΑΤΟ αντίστοιχα..

9. Μετά την επίθεση του "Επαναστατικού Αγώνα" στα ΜΑΤ πίσω από το Υπουργείο Πολιτισμού, η δημοκρατία προσπαθεί να περάσει στην αντεπίθεση. Να αθώσει την αστυνομία, να εμφανιστεί ως θύμα, να απαιτήσει την συναίνεση σε μια πιο επιθετική κατασταλτική πολιτική. Χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία λόγω μιας πιο σύνθετης πραγματικότητας που δεν μπορεί να αντιστραφεί με τετριμμένες συνταγές που έχουν εφαρμοστεί παλιότερα. Έτσι γρήγορα χάνεται η προσπάθεια αντιστροφής του κλίματος, ο συμπληρωματισμός του Αλέξη και του "Διαμαντή". Πλέον αναπτύσσεται -ασύντακτα και ανοργάνωτα, αλλά όλο και πιο άγρια- μια στρατηγική ενάντια στον "εσωτερικό εχθρό", η οποία αναδεικνύεται πρώτη τους προτεραιότητα.

Ειδικές μονάδες της αστυνομίας, άσυλο, ιδεολογική επίθεση, ιδιώνυμο για τις κουκούλες, παρακρατικοί, συσιράτευση του πολιτικού κόσμου, "ιδεολόγοι" και "κουκουλοφόροι", ποινικοποίηση συνθημάτων, άγγλοι πράκτορες, κάμερες, τράπεζα DNA, αλλαγή της νομοθεσίας για την χρήση όπλων από αστυνομικούς όχι απλά ενάντια στην ανατρεπτική δράση, μα κυρίως απέναντι στις ταραχές του αύριο. Σαν στρατηγικές θωράκισης του υπάρχοντος μπροστά σε μια καθολική κρίση του συστήματος.

10. Η κοινωνική ειρήνη ήταν όνειρο της δημοκρατίας, που προβλήθηκε σαν αλήθεια για να επιβληθεί ως πραγματικότητα. Η εξέγερση του Δεκέμβρη δεν ήταν απρόβλεπτη. Για όσους δεν βρήκαν κάποιο οδηγό αλήθειας που να προβλέπει τη κίνηση της ιστορίας, μα αναζητούν διαρκώς τι αφήνει πίσω του ο

κοινωνικός/ταξικός πόλεμος. Μια διαρκής δυναμική που δεν μετριέται σε ποσότητα, αν και η πολυπληθής ενεργητική παρουσία σε ριζοσπαστικά εγχειρήματα και δυναμικές δράσεις αποτελούσε ένα ακόμα σημάδι όσων θα ζούσαμε. Τις ζυγαριές, λοιπόν, τις έχουμε παραχωρήσει στους εμπόρους. Τα ερεθίσματα, οι εμπειρίες έχουν τους δικούς τους χρόνους, τη δική τους επιρροή, τις δικές τους διαδρομές -στο κοινωνικό σώμα, αλλά και στον καθένα ατομικά- που δεν αναγνωρίζεται πολλές φορές άμεσα. Εκτός εάν τα πάντα καθορίζονται από τη δημόσια δράση, απαξιώνοντας τις καθημερινές/μοριακές αρνήσεις: τις αντιπαραθέσεις με τους καθηγητές, τους ισαμπουκάδες με τους ελεγκτές, την κλοπή του ταμείου με κάθε ευκαιρία, το ξύλο με τους φασίστες στις γειτονιές... Εάν τα πάντα καθορίζονται από μια αντίληψη δημόσιας δράσης, σε ταχύτητες του σύγχρονου καπιταλισμού. Σε χρονικό ορίζοντα που δεν φτάνει πέρα από 'κει που δεν βλέπει εκείνη τη στιγμή το μάτι μας.

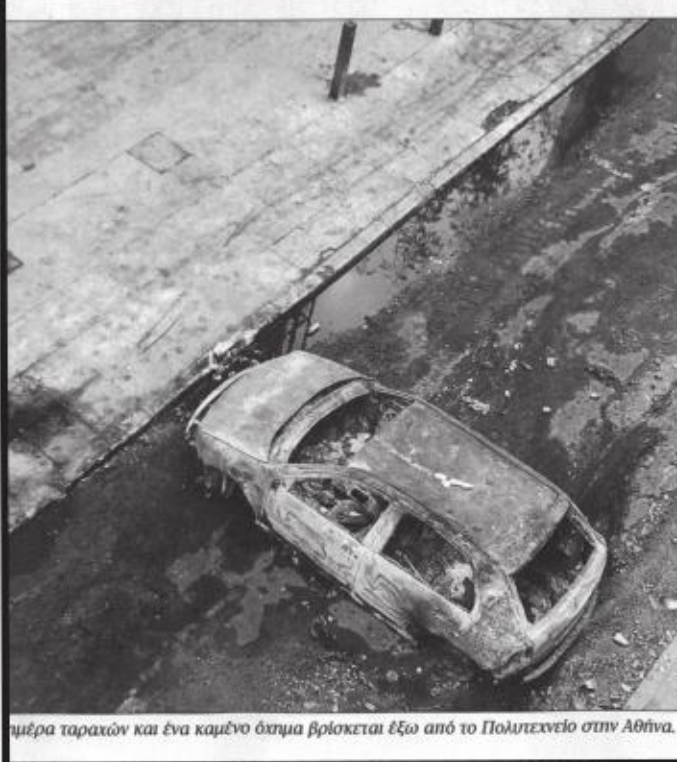
11. "Μόνο όσοι αγνοούν την απίστευτη κοινοτοπία των αιτιών των εξεγέρσεων μέσα στην ιστορία θα νιώθουν έκπληκτοι για το ότι και αυτή η εξέγερση ξέσπασε σαν απάντηση σε μια ύπουλη οικονομική κομπίνα που στηρίχθηκε από μια ανόητη κυβέρνηση. Οι ανομοιοτίτες που χαρακτηρίζουν τις ενέργειες των εκμεταλλεζόμενων σε σχέση με τις αιτίες που οι ίδιοι επικαλούνται για να εξηγήσουν αυτές τις ενέργειες τους, δεν μας προκαλούν πια καμία έκπληξη. Οι επαναστάτες που επιμένουν σε "καθαρά" προγράμματα και καλά διαμορφωμένες κοινωνικές θεωρίες, ως έναν δίκαιο λόγο για να αγωνιστεί κάποιος, δείχνουν να είναι τόσο αφελείς όσο οι δημοσιογράφοι τους οποίους ισχυρίζονται ότι κριτικάρουν", έγραφαν κάποιοι σύντροφοι από το Παρίσι για την εξέγερση στην Αλβανία το 1997.

Ο 22ΧΡΟΝΟΣ Διαμαντής Μαντζούνης την περίοδο που ήταν μέλος της φιλόμορφης του Δήμου Κυπαρισσίας.

λοκαίρια της ζωής τους. Ήταν ένα παιδί, όπως και ο αδικημένος 15χρονος Αλέξανδρος Τριανταφύλλιδης, θα πουν. Δεν ήταν ο μπάτσος, όπως κάποιος να σκέφτηκαν ενδεχομένως, αλλά ένα νεαρό παιδί που ξαφνικά, από τις αλάνες και τις πλατείες της Κυπαρισσίας βρέθηκε στα «παιδιά μάχης» των Εξαρκειών, στις πορείες και στα γήπεδα θέτοντας τη ζωή του σε κίνδυνο για 680 ευρώ, θα συμπληρώσουν. Για 680 ευρώ ένωσε τις σφαίρες να γαζώνουν το κορμί του τραυματίζοντας σχεδόν όλα τα ζωτικά του όργανα, αποφεύγοντας τον θάνατο κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή χάρη στην άμεση μεταφορά του στο νοσοκομείο για τις πρώτες βοήθειες.

Στο πλευρό του βρίσκεται η μισή Κυπαρισσία.

Μια ημέρα ταραχών και ένα καμένο όχημα βρίσκεται έξω από το Πολυτεχνείο στην Αθήνα.

Διεθνής διασυρμός από το κύμα βίας

Δραματικό πλήγμα έχει υποστεί η εικόνα της Ελλάδας στο εξωτερικό εξαιτίας του πρωτόγνωρου κύματος βίας που συγκλονίζει τη χώρα. Ενδεικτικές είναι οι εκτεταμένες αναφορές, που συνεχίζουν να αφιερώνουν στα επεισόδια τα διεθνή μέσα ενημέρωσης, οι οποίες παραπέμπουν σε μη συντεταγμένη και άναρχη πολιτεία. Συνδέουν επίσης τις ταραχές με τη διαφθορά, τα σκάνδαλα και τις πελατειακές σχέσεις, που χαρακτηρίζουν το ελληνικό πολιτικό σύστημα. Σε πρακτικό επίπεδο το μπαράζ των αρνητικών δημοσιευμάτων αναμένεται να έχει συνέπειες, κυρίως στον τουρισμό και στον τομέα των επενδύσεων. Εκτενείς είναι επίσης οι αναφορές στο κύμα διαμαρτυριών για τον φόνο του 15χρονου μαθητή, που παρατηρείται σε πόλεις του εξωτερικού - από το Λονδίνο, το Παρίσι και τη Βαρκελώνη μέχρι την καρδιά της Νέας Υόρκης. Ο ποδηλάτης, πάντως, που επέτρεψε εναντίον του ελληνικού προξενείου στο Μανχάταν έχει «συλληφθεί» από κάμερα ασφαλείας και οι αμερικανικές αρχές τον αναζητούν. (Σελ. 4 και 5)

Καταλήψεις

Η γενιά του καναπέ βγήκε στους δρόμους. Χιλιάδες μαθητές πολέμισαν κτές το πρωί περίπου 20 αστυνομικά τμήματα του Λεκανοπεδίου και προέβησαν σε καταλήψεις δημοσίων κτιρίων και καθιστικές διαμαρτυρίες για τον Αλέξη που κάθκε, αλλά και για το «σύστημα» που τους πνίγει, για το οβείδιο αύριο. (Σελ. 4 και 5)

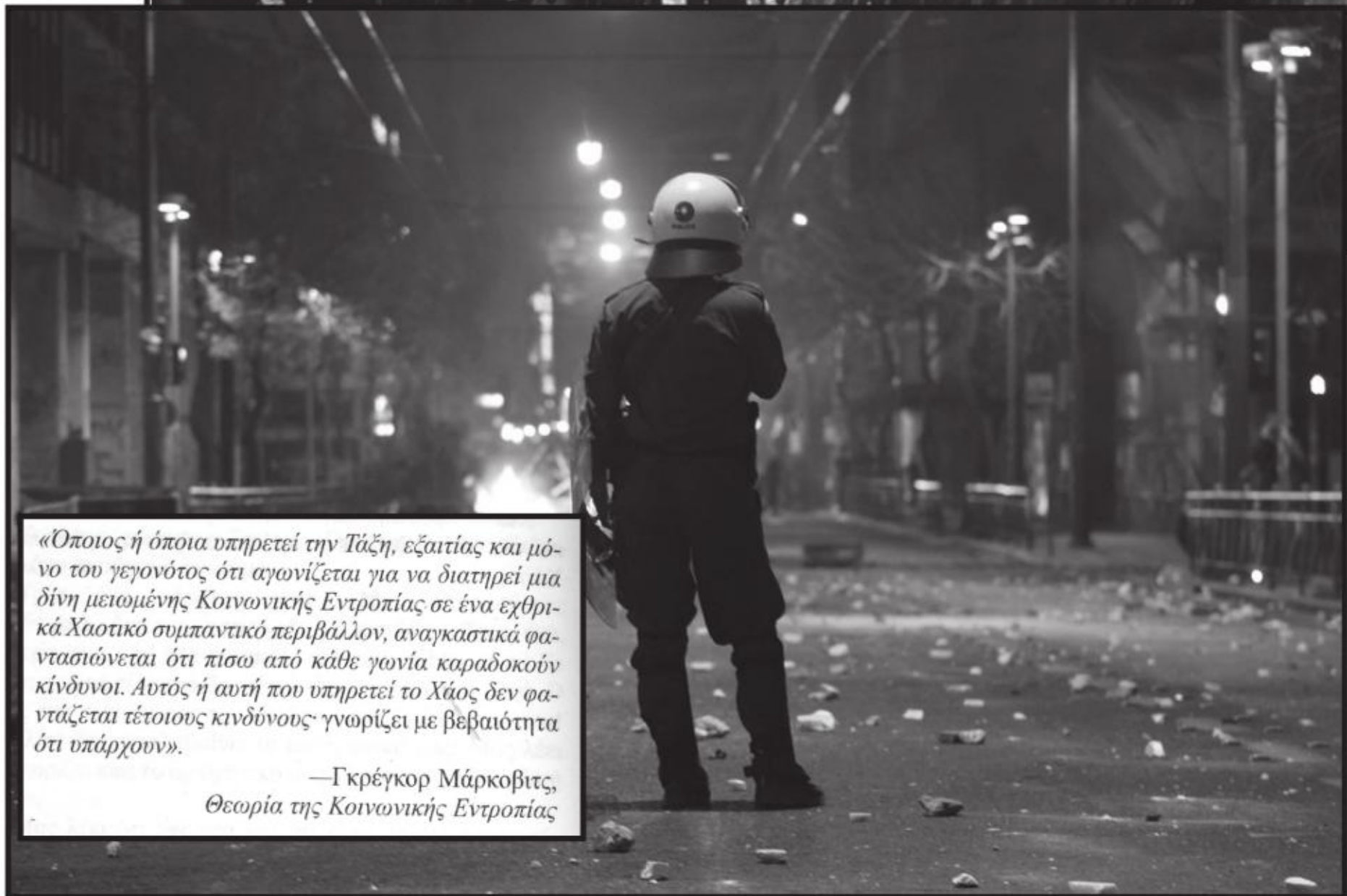
12. Για όσους κινούνται παντού "όπου κυοφορείται το ανεξέλεγκτο", αυτές τις μέρες μάλλον θυμήθηκαν διάφορα. Την υπεράσπιση των απαλλοτριώσεων, τις πορείες αλληλεγγύης σε περιοχές που οπλισμένοι κάτοικοι κάνανε περιπολίες για μετανάστες, τις επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα, τη Θεσσαλονίκη το 2003, τις καταστροφές των κεραιών με τους κατοίκους, την απεργία στην Pizza Hut, τους εμπρησμούς τραπεζών, τα οδοφράγματα στα εξεταστικά, στα αντιπολεμικά, στα φοιτητικά... Φυσικά καμία συγκεκριμένη αντίληψη δεν γέννησε τον Δεκέμβρη. Διαφορετικές κουλτούρες αγώνα συναντήθηκαν, εμπλούτισαν και εμπλουτίστηκαν ισάξια [όχι μόνο μεταξύ τους, αλλά και με το πλούτο των εξεγερμένων], άλλαζαν διαρκώς τους άλλους και τους εαυτούς τους. Αυτό που υποστηρίζουμε απλώς είναι ότι για τη διάχυση της εξέγερσης ιδιαίτερη σημασία είχαν όσοι -με διαφορετικά μεταξύ τους σημεία αναφοράς, εμπειρίες, και επιλογές- δεν φοβούνται "να λερώσουν τα χέρια τους από μια σύνθετη πραγματικότητα και παλεύουν στα πεδία της καθημερινότητας, εκεί όπου οι αντιφάσεις ενισχύονται ή ξεπερνιούνται", όσοι δεν ακρωτηριάζουν, δεν ιεραρχούν και δεν απαξιώνουν στην πράξη καμία δυνατότητα, όσοι ανακαλύπτουν διαρκώς μια νέα επικράτεια ιδεών, μια ασήμαντη και περιφρονημένη μέχρι τότε σκέψη, όσοι δεν αρκούνται στη κριτική και πολεμάνε...

**Πυρήνες για τη επέκταση
του παιχνιδιού και της σύγκρουσης**

από μόνη της: «Στα πλαίσια μιας κοινωνίας, όπως και στο φυσικό βασίλειο, υπάρχει εγγενής η τάση προς αύξηση της εντροπίας ή αταξίας. Επομένως, όσο πιο Οργανωμένη είναι μια κοινωνία, τόσο μεγαλύτερη Κοινωνική Ενέργεια απαιτείται για να διατηρηθεί η Τάξη σ' αυτήν και τόσο μεγαλύτερη Οργάνωση απαιτείται για να δημιουργηθεί αυτή η Κοινωνική Ενέργεια· οι δύο παράδοξες ανάγκες τρέφονται η μία από την άλλη και αυξάνονται εκθετικά στο άπειρο. Κατά συνέπεια, μια άκρως Οργανωμένη κοινωνία καλείται διαρκώς να οργανωθεί ακόμη περισσότερο και άρα δύναται να ανέχεται όλο και λιγότερους Αστάθμητους Παράγοντες σε κάθε επανάληψη του κύκλου».

»Από αυτό», συνέχισε ο Τσινγκ, «προκύπτει το αναπόφευκτο του Χάους. Η αύξηση της Τάξης οδηγεί στο Χάος τόσο αδυσώπητα όσο και η μείωσή της. Το Παράδοξο ενυπάρχει στα πάντα».

«Όποιος ή όποια υπηρετεί την Τάξη, εξαιτίας και μόνο του γεγονότος ότι αγωνίζεται για να διατηρεί μια δίνη μειωμένης Κοινωνικής Εντροπίας σε ένα εχθρικά Χασοτικό συμπαντικό περιβάλλον, αναγκαστικά φαντασιώνεται ότι πίσω από κάθε γωνία караδοκούν κίνδυνοι. Αυτός ή αυτή που υπηρετεί το Χάος δεν φαντάζεται τέτοιους κινδύνους· γνωρίζει με βεβαιότητα ότι υπάρχουν».

—Γκρέγορ Μάρκοβιτς,
Θεωρία της Κοινωνικής Εντροπίας

"Έχουμε παραχίνει ποδηλατισμένοι για να μπορούμε να αντιληφθούμε κάτι οδοφάνερο. Γιατί η αλήθεια είναι ποδήλη. Για να επιζηήσεις πρέπει να ποδηλάσεις και για να ποδηλάσεις πρέπει να δερώνεις. Ο ποδήλος είναι άσκημος, αλλά συχνά είναι το μικρότερο κακό. Όποιος παίρνει σηαδί, ηδαίνει από σηαδί και όποιος δεν παίρνει το σηαδί, ηδαίνει από φρωμέρες αρρώστιες. Το χέχονός ότι αξίζει να χράφουμε μια τέτοια κοινοτυρία δείχνει τι μας έχει κάνει τόσα χρόνια ο κέρσοκότος κατηγαλιός."

φρυκτωρίες μεταξύ εξεχέρσεων
-μέρος Α-

Ξεκινάμε από την αρχή.

Η αρχή δεν βρίσκεται πίσω, παρά μόνο μπροστά, δεν συντηρεί το παρελθόν, επιζητά ευθαρσώς το πρωτοφανές. Μέσα στα προτάγματα που απαιτούν εδώ και τώρα την γέννηση τους, που διεκδικούν την εγκάρσια καισαρική τομή στην ιστορία, μέσα στις εμπόλεμες ιαχές στις αδιάλλακτες αρνήσεις τους, στο ανικανοποίητο.

Στα κάθετα κτίσματα που ανεχθήκαμε και πρέπει να γκρεμίσουμε με παρρησία, σε όλα αυτά για τα οποία μιλάμε και δεν έχουμε δει να απλώνονται απειλητικά οριζόντια, να ριζώνουν βαθύτερα. Στις Αρχές που θρέφουν την σκέψη αδάμαστη και εγκληματογόνα, που νοσταλγούν την από-αλλοτριωμένη αγριότητα. Στην απολίτιστη εποχή προτού η γλώσσα μας αλλοιωθεί, πριν οι σκέψεις μας διχαστούν. Εκεί που πρέπει να επαναπροσδιοριστούν οι έννοιες στην φυσική τους σημασία αποβάλλοντας τις μολυσμένες παρερμηνείες τους

Εκεί που αναδύθηκε πηγαία το επαναστατικό σχέδιο όπως η ενστικτώδης κίνηση της αντίδρασης το καθαρό συναίσθημα της εκδίκησης.

Η μετάλλαξη δεν προκλήθηκε μόνο από τις βίαιες προσταγές του κράτους, από τις αναπτυξιακές επιταγές του κεφαλαίου, την εξαχρείωση των συνειδήσεων από τα Μ.Μ.Ε. Βοήθησαν σημαντικά οι συμβάσεις και οι συνήθειες, τα ανασταλτικά φιλτραρίσματα της ανάδρασης, η θεολογία του αυθόρμητου, η σύνεση του αναχωρητισμού και οι αντεπαναστατικές σοφιστείες του.

Ας αρνηθούμε από το λεξιλόγιο μέχρι τον εαυτό μας, μέχρι να ξεράσουμε κάθε κομμάτι δημοκρατίας και πολιτισμού από μέσα μας, επιστρέφοντας στην πατρίδα της παιδικότητας σε ένα παιχνίδι με την ζωή χωρίς κανόνες, χτίζοντας τα σπίτια μας στους πρόποδες των ηφαιστειών,

εκεί που εκθρονίζουμε τον φόβο εξευμενίζοντας τον, που μοιάζει να δεσπάζει μα δεν κυριαρχεί. Εκεί που δεν ορίζουμε τα όρια μας για να μετρήσουμε αργότερα το μήκος των αλυσίδων μας.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑΣ...

"Πίσω από το μονοπώλιο της νόμιμης βίας που διαθέτει η εξουσία, υπάρχει το ακόμα πιο ισχυρό μονοπώλιο, αυτού του ορισμού νόμιμο".

Εδώ, σε αυτόν τον κόσμο που αναπαράγει πειθήνια την νομιμοφροσύνη και λειτουργεί σύμφωνα με τις ανάγκες της αστυνομίας, επισημοποιώντας τα γνωρίσματα του αστυνομικού κράτους. Στο όνομα της ασφάλειας άλλοτε σαν κοινωνική απαίτηση και άλλοτε ως κρατική παροχή, εφαρμόζονται σταδιακά κανόνες καραντίνας. Εδώ, τα αντιτρομοκρατικά επιτελεία, δημοσιογράφοι, δικαστές, ψυχολόγοι κοινωνιολόγοι και λοιποί αρωγοί, σε ασκούμενη θεραπευτική αγωγή για την ασθενή κοινωνία, κηρύσσουν μόνιμες συνθήκες εκτάκτου ανάγκης, εθίζοντας μας στα κατοχικά στρατεύματα και την διαρκής παρακολούθηση. Η 'επανίδρυση του κράτους' διεισδύει τα νύχια του στα μύκια του κοινωνικού σώματος. Μεταπηδά από τον 'κεκτημένο' ρόλο του κοινωνικού οργανωτή, στο ρόλο του θεραπευτή για μια κοινωνία με ΑΣΦΑΛΕΙΑ καθηλωμένη. Δέσμια στην πολυθρόνα των νοσηρών απολαύσεων, ανήμπορη για τα κοινά της, που χρίζει διαρκής παρακολούθηση/αντιμετώπιση από ειδήμονες περίθαλψης. Με σταθερές αγωγές: την φυσική και χημική καταστολή αντιδράσεων και αντισωμάτων, την διαρκή επίβλεψη, τις ψευδαισθήσεις.

Υπό αυτές τις τεχνητές συνθήκες που παρουσιάζουν, νομιμοποιούνται να επικηρύξουν κεφαλές, να εγκληματοποιούν τις παρεκκλίνουσες συμπεριφορές της κανονι-

κόπτας, τους διασαλευτές της ευταξίας, να απαιτούν την αποστείρωση κάθε μολυσματικής εστίας, οι μπάτσοι να δολοφονούν εν ψυχρώ τα μιάσματα, οι εργοδότες να ασκούν ποικιλοτρόπως την τρομοκρατία τους στους απροσάρμοστους. Υπό αυτές λοιπόν τις απαιτούμενες συνθήκες κανονικότητας, σε αυτήν την εποχή οι παραβάτες της νομιμότητας, οι αποκλεισμένοι του συστήματος, αυτοί που δεν κατάφεραν ή αποστραφήκαν την ενσωμάτωση τους στην αμόλυπτη κοινωνία, (την στιγμή που δεν δολοφονήθηκαν, μέσα στα αστυνομικά τμήματα κατά τον ξυλοδαρμό τους ,διωκόμενοι ή περιμένοντας στοιβαγμένοι σε ουρές συσσιτίου τα χαρτιά για την παραμονή τους, την στιγμή που δεν δολοφονήθηκαν ή δεν δολοφονούνται καθημερινά από την πρέζα ή μέσα στην εργασιακή αρένα) απολαμβάνουν την φιλοξενία στα σωφρονιστικά κολαστήρια, τις μικρογραφίες της πόλης φυλακής, του καθεστώ της δημοκρατίας που εκεί αποκάλυπτα πλέον, μπορεί να επιδεικνύει το πραγματικό του πρόσωπο δίχως προσχήματα.

"οι εγκάθετοι του συστήματος φυλακίζουν εκείνους που αγωνίζονται για την απελευθέρωση. Οι άρρωστοι του συστήματος επινοούν ιδρύματα για να απομονώσουν εκείνους των οποίων η συνείδηση είναι ελεύθερη από δικασμούς"

Οι υλικοτεχνικές υποδομές ελέγχου το νομικό οπλοστάσιο, η εισαγωγή της βιοτεχνολογίας ως εργαλείο κατασταλτικής ανάλυσης ,η ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των δημόσιων χώρων, η επιπλέον στρατιωτικοποίηση της δημόσιας ζωής με τη δημιουργία περιοχών ζωνών, φρουρούμενων ανά περίπτωση από ιδιωτική ασφάλεια ή πεζές περιπολίες ή με μόνιμη παρουσία των ματ, συντελούν σε άλλη μια καινοτόμο αναδιάρθρωση της δημοκρατίας. Αυτή τη φορά νοσηματοδοτεί αφενός την συνήθη αδηφάγία και αφετέρου μια ασυνήθιστη αυτοπροστασία της. **Οι δημόσιοι χώροι , καθώς υποτίθεται πως ανήκουν σε όλους, στην πραγματικότητα δεν ανήκουν σε κανέναν. Συνεπώς κανείς δεν μπορεί να διατείνεται ότι θα τον καταλάβει. Η μόνη αρχή που έχει το δικαίωμα να τον περιβάλει είναι η αστυνομία. Ο δημόσιος χώρος αποτελεί κρατικό έδαφος.** Κάθε διπλοκλείδωσα επιβολή ,κάθε επιπλέον αναγκαιότητα καραντίνας θα ξορκίζει ένα δαιμόνιο. Η ίδια διδαχή από τη πυρά των μαγισσών ,τις ψυχιατρικές λοβοτομές ,τις σφαγές απολίτιστων ιθαγενών, μέχρι τους πολέμους εκδημοκρατισμού στην περιφέρεια της καπιταλιστικής αυτοκρατορίας, μέχρι την προνοητική φροντίδα για κάθαρση στα εσωτερικά εδάφη με κάθε μέθοδο και μέσο που πλέον γίνεται οικείο.

Μόνο που ο εκσυγχρονισμός επιτάσσει την καθημερινή αιχμαλωσία να διπλοκλειδώνει τις ζωές μας με έγχρωμες χειροπέδες. Για την νόσο της εγκληματικότητας στο Λονδίνο μπορούν να καυχιούνται για την επιβίωση σε μια πόλη φυλακή, υπό πανοπτικό έλεγχο τύπου big - brother με καταγεγραμμένες τις κινήσεις τους από 4 εκ. κάμερες. Στην Ρώμη τους δημοσίους χώρους να φυλάει ο στρατός και κάποιοι χιλιάδες πρώην φυλακισμένοι μπορούν να απολαμβάνουν πιο πολιτισμένα την 'ελευθερία' τους δεμένοι με περιβραχιόνια που εκπέμπουν δορυφορικό σήμα gps. Από τον Ιούλιο του 2008 σύμφωνα με τα αντί τρομοκρατικά μέτρα στις αμερικάνικες λίστες τρομοκρατών υπό παρακολούθηση να αναγράφονται 1 εκ.. άνθρωποι. **Οι**

πληροφορίες πλεονάζουν, οι αποδείξεις για αυτό που το βίωμα ενέχει ως αυταπόδεικτο περιττεύουν "το να κυβερνάσαι σημαίνει ότι παρακολουθείσαι, ελέγχεσαι, κατασκοπεύεσαι, κατευθύνεσαι, διευθύνεσαι από νόμους, αριθμείσαι, ρυθμίζεσαι, εγγράφεσαι, διδάσκεσαι, ακούς κηρύγματα, ελέγχεσαι συγκρατείσαι, αξιολογείσαι, κοστολογείσαι, λογοκρίνεσαι, διατάζεσαι, από πλάσματα που δεν διαθέτουν ούτε το δίκαιο , ούτε την σοφία, ούτε την ικανότητα να το πράξουν... αυτή είναι η κυβέρνηση αυτή είναι η δικαιοσύνη της, αυτή είναι η ηθική της".

Η καταγραφή μας από κάμερες στους δρόμους της μητρόπολης, η φιλολογία για το νέο εξοπλισμό των αστυνομικών δυνάμεων, οι νέες τακτικές καταστολής διαδηλώσεων, οι επερχόμενες αύρες, οι πλαστικές σφαίρες απλά προλειάνουν το έδαφος και προμηνούν για τις προγραμματισμένες επελάσεις κυρίως μέσα από τις οικονομικές και εργασιακές αναδιρθρώσεις. Η καλλιέργεια της δικαιολόγησης των απαιτήσεων του εκσυγχρονισμού της αστυνομίας -της ανάγκης δηλαδή της συνεχούς πάταξης εγκληματικότητας- και της προβολής τους ως φυσικών αναγκών της κοινωνίας αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα. Έχοντας γνώση οι θεματοφύλακες της ασφάλειας, δεν αποσκοπούν απλά στην τρομοκράτηση και ώθηση των εξεγερμένων στην παραίτηση, αλλά και στην απόδειξη για ματαιότητα της μη ενσωματωμένης αντίστασης. **Ας γίνει προφανές ότι οι έχοντες, με νύχια και με δόντια θα θελήσουν να κρατήσουν τα κάστρα τους άθικτα.** Καμία βελούδινη επανάσταση δεν θα πνίξει τα αφεντικά που εξοπλίζονται με όπλα και με νόμους θωρακίζοντας τις επιθέσεις τους, κανένα θεαματικό βίαιο σκίρτημα δεν είναι αρκετό. Ακόμα χειρότερα κάποιο μαζικό εναλλακτικό ρεύμα, με το στόμα ποτισμένο στη θυματοποίηση και το σώμα σε στάση άμυνας δε θα σταθεί ικανό να τους καταστρέψει.

"Η αυτοκρατορία βγάζει μάτι. Ένα κοινωνικό καθεστώς που πεθαίνει δεν έχει άλλη δικαιολογία για την αυταρχική του φύση παραμόνο την παράλογη αποφασιστικότητα του- την γεροντική αποφασιστικότητα του- να παραταθεί".

ΑΡΚΕΤΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΡΜΗΝΕΙΣ.

Ας καθορίσουμε το υπάρχον πριν αυτό μας ορίσει. Δεν καταγγέλλουμε τις αυθαιρεσίες του νόμου, κάθε νόμος είναι κρατική αυθαιρεσία είναι το 'δικαίωμα' της εξουσίας να ληστεύει να παρακολουθεί και να καταστέλλει. Οι καταγγελίες αναμορφώνουν, δεν ανατρέπουν. Δεν μας ξαφνιάζουν τα νέα γεγονότα , δεν μας πτοούν οι παραδειγματικές τιμωρίες, οι σύγχρονες μεθοδεύσεις και οι φυλακές τους. Ας είμαστε έτοιμοι για τα χειρότερα, σε ότι περιμένουμε και σε ότι τους φυλάμε. Μεσ στην εμπόλεμη συνθήκη, δεν υπάρχουν ουδέτεροι. Όσοι σκόπιμα σιωπούν και αναμασάν τα αναληπτικά της απάθειας, όσοι βλέπουν μα παραμένουν εφησυχασμένοι αδημονώντας δωρεές, είναι θύματα βολεμένα στην αναπηρία τους και ταυτόχρονα στρατευμένοι στο πλευρό των κυριάρχων. Θα καταστρέψουμε την υλική και ιδεολογική υπόσταση του συστήματος μέχρι την καθολική ανατροπή του, διαταράσσοντας με αλληπάλληλες δονήσεις τα θεμέλια της ευταξίας, μεταδίδοντας τις σύγχρονες φρουκτωρίες, σπέρνοντας το χάος και την αταξία .

Τίποτα αμαχητί-Τίποτα χωρίς και το δικό τους κόστος. ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΑ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ.

...ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗΣ ΠΑΝΟΥΚΛΑΣ...

Στα παραμύθια των θρησκευτικών ο φιλεύσπλαχνος Αβραάμ θα σκότωνε το παιδί του υπακούοντας την θεϊκή δοκιμασία. Στα καινούργια παραμύθια, η αστάθεια της οικονομίας, ο ανταγωνισμός που επιβάλλεται από την διεθνή σκακιέρα, το δημοσιονομικό έλλειμμα, ο πληθωρισμός και τώρα η κρίση είναι τα σύγχρονα θεϊκά χερουβίμ που εξαναγκάζουν τις άμοιρες κυβερνήσεις, με προσωπικό τους κόστος και βαριά καρδιά, να μην εφαρμόζουν την κοινωνική πολιτική που θα ήθελαν, και να εντείνουν τους όρους μέσα στην συνολική συνθήκη εκμετάλλευσης. Σε αυτό το σημείο ο συνδικαλισμός εκατέρωθεν δυνάμειν αντί να διαρρηγνύει επικαλείται το κοινωνικό συμβόλαιο. Με την έμμεση ή άμεση διαλεκτική συνίσταται στο να διαπραγματευτεί καταγγέλλοντας τις 'παρατυπίες' του συστήματος: την εξόφθαλμη κερδοσκοπία από τα σκάνδαλα διαφθοράς, τις ιδιωτικοποιήσεις του εκπαιδευτικού και ασφαλιστικού συστήματος, τις εργασιακές μεταρρυθμίσεις λαστέξ κτλ. Αγνοώντας σκόπιμα ότι η αυθαιρεσία, η κερδοφορία, η χειραγώγηση του πλήθους προς την εντατική παραγωγή δεν είναι τα υφιστάμενα συμπτώματα αλλά τα εγγενή συστατικά κάθε εξουσίας. Παρουσιάζοντας τα σαν λαθεμένες εκφάνσεις ενός συστήματος που μπορεί υπό την αλλαγή της κηδεμονίας ή πλεύσης να βελτιωθεί. "ο θρόνος του άρχοντα των σημασιών στέκεται πιο πάνω από τον θρόνο του άρχοντα της βίας"

Τον καιρό αυτό, η τηλεοπτική πανούκλα εξαπλώνεται και αναλαμβάνει τον θεσμικό της ρόλο, λειτουργώντας ως αποσυμπιεστής της κοινωνικής δυσφορίας, δημαγωγώντας για τις επιπτώσεις μιας λάθος οικονομικής πολιτικής του συστήματος, χαρακτηρίζοντας τις αιτίες εσφαλμένες, διαμορφώνοντας τους κατάλληλους όρους συγκατάβασης και συνεργασίας για την απαιτούμενη δόση οικονομικής αφαίμαξης. Έτσι ο κάθε ένας, μέσα στη μελλοντική του αβεβαιότητα, μπορεί να επιζητά απελπισμένα στο ζάπινγκ μία σύγχρονη οικονομοτεχνική ανάλυση των αιτιών του κραχ, της 'ιδιωτικοποίησης των κερδών' και αναπόφευκτης 'κοινωνικοποίησης των ζημιών'. Αντιμέτωπος με οικονομικούς όρους, απεριόριστα μαθηματικά που η αδυναμία κατανόησης τους ωθεί στην αναπόδραστη θέση του ανίσχυρου, στο προκατασκευασμένο συναίσθημα της ματαιότητας. Τη μακροσκελή αρθογραφία και αριθμολογία του οικονομικού δείκτη θα μπορούσε να αντικαταστήσει ένα έναυσμα πολιτικής συνειδητοποίησης, ταξικής θέσης ή απλά το ένστικτο εξαπολύοντας την οργή λυσσασμένη. Είναι όμως μια σχεδόν κατεστημένη αντίληψη που δικαιολογεί και δικαιοδοτεί στην εξουσία το σφάλμα, την απρόβλεπτη παρεκτροπή. Η ανοχή δηλαδή να τρώει από το μέλι ο διαχειριστής της εξουσίας χωρίς όμως να επιδεικνύει άμετρα τα λουκούλλεια γεύματα για να μην θίξει το κοινό αίσθημα της ανέχειας. Η διαφθορά, η κλοπή, η ακρίβεια ...είναι ο νόμος. Εκεί που δεν είναι μετατρέπεται. Η κατακραυγή που ασκούν τα Μ.Μ.Ε ,υπό το προσωπείο του 'απλού πολίτη', με τις επιλεγμένες αποκαλύψεις των σκανδάλων συντελέσουν στην ίδια τη νομιμοποίηση τους.

Το υπέρμετρο κατοχυρώνει την ύπαρξη του μέτρου, όπως η ομολογία του μεμονωμένου αποκρύβει την καθολική παρουσία του π.χ Όταν ομολογείται από την κυβέρνηση οι τηλεφωνικές υποκλοπές στην ολυμπιάδα, η υπόθεση Ζαρντινέρα, η διαφθορά του υπουργείου τάδε, αποκρύβεται το αυτονόητο ότι αυτά συμβαίνουν γενικώς κατά συρροή και όταν παρουσιάζονται στην υπερβολή τους διαμορφώνουν ένα πεδίο ανεκτικότητας σε κάθε τι αποσπασμένο. Όσο πιο αδιαφανές και διεφθαρμένο παρουσιάζεται ένα σύστημα ,τόσο οι υπεύθυνοι διαχειριστές του θα επωφελούνται να παρεμβαίνουν ως ελεγκτικοί μηχανισμοί, όσο θα το παρουσιάζουν σε δαιδαλώδη και άτρωτο τόσο οι κανόνες που επιτάσσουν εν ονόματι της αξιοκρατίας θα εμφανίζονται ως δίκαιοι. Είναι λογικό να κρίνουμε ότι το Αλήτες Ρουφιάνοι Δημοσιογράφοι ηχεί στα αυτιά τους ως έπαινος και στο σύνθημα αντηχεί το σαρκαστικό γέλιο του Αρτέμη Μάτσα. Οι μέρες τους που οι δυνάστες της ζωής θα ομολογούν την εκάστοτε αλαζονεία τους και με αυτό το άλλοθι θα απαιτούν άφεση αμαρτιών και την αμαχητί παράδοση των κεφαλών μας, θα συνεχίζονται όσο στεκόμαστε γονατιστοί και μας φαντάζουν ισχυροί, θα υπάρχουν όσο υπολογίζουμε τα στρατεύματά τους, όσο στις νύχτες τους χαρίζουμε τον ύπνο τους γαλήνιο. "Η παραποίηση της πληροφόρησης, η διάδοση ψεύτικων ειδήσεων, εν ολίγης η 'πληροφοριακή τρομοκρατία', είναι η σύγχρονη μορφή της προληπτικής αντεπανάστασης, μια μορφή που το μητροπολιτικό αντάρτικο δεν είναι ακόμη σε θέση να αντιμετωπίσει".

...ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΥΠΗΚΟΩΝ

Σύμφωνα με έναν κρετίνο φιλόσοφο, τον Thomas Hobbes (1651), οι άνθρωποι πρέπει να περιορίσουν την ελευθερία τους υπό τον κίνδυνο των φυσικών δυνάμεων που μπορούν να απειλήσουν την ζωή μας, ο άνθρωπος είναι αυτοκαταστροφικός, βίαιος, μοναχικός, βρώμικος κτλ. Τα ατομικά δικαιώματα πρέπει να εκχωρούνται στο σύνολο, οπότε το σύνολο είναι το κράτος, το οποίο φέρει το όνομα ενός βιβλικού τέρατος Leviathan. Η ηθική στήριξη του στην εξουσία συνάγεται από την διαπίστωση ότι η απουσία της θα οδηγούσε την ανθρωπότητα στην αυτοκαταστροφή της.

Σήμερα υπό την χρόνια κηδεμονία της εξουσίας και την πιο καταλυτική όλων των προκατόχων μορφών, αυτής του καπιταλισμού, η κοινωνία εκ του αποτελέσματος μπορεί να ορίζεται ως ένα σύνολο εξατομικευμένων λειτουργιών προσαρμοσμένων στις τμηματικές λειτουργίες του συστήματος. Έχει μετατρέψει σε ΑΚΟΙΝΩΝΗΤΗ. Ο κόσμος όλος μοιάζει να κοινωνικοποιείται δια μέσω του κεφαλαίου και της κίνησης του. Εναπομένουσες ή αποκλεισμένες κοινότητες αφομοιώνονται από το εμπόρευμα ή περιθωριοποιούνται και στηλιτεύονται ως αντικοινωνικές. Η ζωή κατακερματίζεται διαρκώς και ανασυντίθεται σύμφωνα με τις ανάγκες της οικονομίας. Από το πρωινό ξύπνημα για την μισθωτή σκλαβιά μέχρι την νυχτερινή κατανάλωση, διαρθρωμένη σε εμπορευματικές σχέσεις, θρησκευόμενα αστικά πρότυπα, με επικοινωνίες μέσα από τα 'κοινά' της θεαματικής επικαιρότητας ,τη πληροφοριακή τρομοκρατία, το ατομικό συμφέρον αποχαλινώνεται και ο κανόνας του εξυμνείται. Ως τέτοια κατακερματίζεται επαναληπτικά

και κοινωνικοποιείται μέσω της συνοχής που διαμορφώνει και επιτάσσει ο καπιταλισμός και η δημοκρατία του.

"Η 'αστική πολιτική κοινωνία' δεν είναι πολιτισμένη: βασισμένη στον ανταγωνισμό και τον αποκλεισμό δεν αντλεί την συνοχή της παρά από το αστυνομικό κράτος. Και προκειμένου να εγγυηθεί την προστασία αυτού του μεμονωμένου ατόμου θα έπρεπε αυτός ο Λεβιάθαν να εξοπλιστεί με το χάρισμα της απόλυτης απανταχού παρουσίας. Θα έπρεπε το αυστηρό του μάτι να ερευνά επίμονιμου βάσεως και την παραμικρή γωνία της κοινωνίας, με στήριγμα την βίντεο παρακολούθηση και την βιομετρική ταυτοποίηση. Είναι λοιπόν, η αντίθετη κίνηση της κομμουνιστικής απόδειξης που επιβεβαιώνεται: ο κρατικός Λεβιάθαν κατέληξε να μην αφήνει πλέον να επιβιώσει έξω και απέναντι του παρά μόνο το μεμονωμένο άτομο, του οποίου η σχέση με το άλλο είναι καταρχήν αρνητική - και δεν μπορεί να γίνει θετική παρά μόνο με την μεσολάβηση της κυρίαρχης εξουσίας".

Αυτές λοιπόν οι ρομποτικές στάσεις ζωής, τόσο συνήθειες ώστε να κατοχυρώνονται ως 'φυσικές' εκφάνσεις, δεν είναι τυχαίες αλλά ούτε και έρμαιες μέσα στο εργοστάσιο κατασκευής υπηκόων. Πολλοί αντιδρούν για παροχές, αναμασάν την ελπίδα για ευημερία, γαντζώνονται από τα αρχίδια κάθε ειδήμονα τηλεπαρουσιαστή, μέσω καταγγελιών για την ασφυκτική τους μοίρα και παρακλήσεων για άρτο και θεάματα. Έχουν συνειδητή θέση ωφελιμισμού, αποτελούν αυτάρεσκα τα σύμβολα της καιροσκοπίας. Πόσο αθώοι ή θύματα θέλουν να μοιάζουν όλοι αυτοί οι εθελόδουλοι, οι γνωστοί μας ρουφιάνοι στην δουλειά, στην γειτονιά, γύρω μας. Αυτοί που αυτό επιβεβαιώνουν την ύπαρξη και προσωπικότητα τους μέσω της μισθωτής εργασίας, οι κούφιοι αναμεταδότες των τηλεοπτικών ειδήσεων, οι γλύφτες για εξασφάλιση και ανέλιξη, οι χαρωποί ή δυσαρεστημένοι καταναλωτές. Όλοι αυτοί που υμνούν την πουχία κρεμασμένοι από τα χρυσά τσιγκέλια, τα περήφανα σκιάχτρα που εποπτεύουν την καλή σοδιά με ταυτισμένες ανάγκες και επιθυμίες με του ιδιοκτήτη-αφεντικού τους, αυτά τα πειθαρχημένα χαμηλόμισθα γρανάζια που αποποιούνται την ευθνή της μηχανής επειδή δεν διαθέτουν την ισχύ να τους εξουσιοδοτεί πάνω σε άλλα γρανάζια. Όλες αυτές οι στρατιές που παραμένουν εγκλωβισμένες μεταξύ παραίτησης και αγανάκτησης, όλοι αυτοί οι αποκλεισμένοι του συστήματος, που παρακωρούνται μοιρολατρικά που αιτούνται την 'επιθυμία' τους να εσωτερικευτούν, να εξασφαλιστούν. "Οι εξασφαλισμένοι είναι τα πρώτα θύματα που σκοτώνονται στη δουλειά και που φυτοζωούν από εγκράτεια για να πραγματοποιήσουν τα καταναλωτικά τους όνειρα".

"Κανείς δεν είναι πιο απελπιστικά υπόδουλος από αυτούς που λαθεμένα πιστεύουν πως είναι ελεύθεροι"

Μέχρι πρότινος, κεκτημένα με αίμα, αναφαίρετα δικαιώματα, υφαρπάζονται και οι αντιδράσεις, χαρακτηρίζονται από την μοιρολατρική δυσφορία της καθημερινότητας. Στην συνήθη των περιπτώσεων, ενεργοποιούνται από τα θιγμένα ιδιωτικά συμφέροντα με τις χειραγωγούμενες λιτανείες διαμαρτυρίας των συνδικαλιστών-της αντιπολίτευσης της αριστεράς του εναλλακτισμού και εκεί καλούμαστε να ανεχτούμε τα βίαια αποτελέσματα της μη βίας. Με την

προκαθορισμένη αμφισβήτηση και τον αφομοιώσιμο λόγο που δεν έχει παρά να εκτονωθεί μέσα στα νόμιμα πλαίσια, που εν τέλει, αντιθέτως με την φαινομενική εναντίωση, τροφοδοτεί το ίδιο το σύστημα. "Οι ήπιες ειρηνικές εκδηλώσεις εναντίωσης, μέσα στα όρια του συντάγματος και της νομιμότητας, συνιστούν ένα 'συμβολικό τελετουργικό κίνημα' το οποίο απλώς νομιμοποιεί το πολιτικοκοινωνικό status quo". Τα αιτήματα, οι αγώνες με ημερομηνία λήξης, οι προσαρμοστικοί αγώνες, η διαλλακτικότητα, οι συμβάσεις και οι συνήθειες είναι αυτά που μαζί με την παθητικότητα συντηρούν τα νερά στάσιμα, ώστε να γεννούν αρρώστιες. Οι θεωρίες της αμυντικής βίας και η θυματοποίηση παίζουν το παιχνίδι του εκθροού. Μία στρατηγική αναδίπλωση από πλευράς της εξουσίας, κοινωνικής πολιτικής μία επίφαση του άμεμπτου κράτους πρόνοιας, υπήρξε πάντα ικανή να αποσβήσει κάθε συντεχνιακή διαμαρτυρία να αποτελέσει την τροχοπέδη για τις μη καθολικές αντιστάσεις. "Το δικαίωμα της αντίστασης δεν ενεργοποιείται μόνο στην καταφανή περίπτωση όπου η βία και η ισχύς των όπλων έχουν επιβάλει ανελεύθερα καθεστώτα. Μπορεί να δικαιολογηθεί ακόμη και σε πολιτεύματα φαινομενικής νομιμότητας, εκεί δηλαδή που η διαχείριση της εξουσίας γίνεται από τα πρόσωπα και τους θεσμούς που προβλέπονται από τον καταστατικό χάρτη κάθε πολιτικής κοινωνίας. Αυτό συμβαίνει όταν η πολιτική εξουσία μίας χώρας προσβάλλει τα καταστατικά δίκαια των πολιτών, ενέργεια που ισοδυναμεί με κήρυξη πολέμου εναντίον τους. Εφόσον η εξουσία επιτίθεται στους πολίτες, αυτοί δεν έχουν άλλη επιλογή παρά μόνο στην άμυνα. Αυτή είναι η καθοριστική αντίληψη που διαπνέει την δεύτερη πραγματεία του John Locke: η αντίσταση των πολιτών δεν αντιμετωπίζεται ως εξέγερση ενάντια στη νομοθετημένη, ισχύουσα πολιτειακή κατάσταση, αλλά ως νόμιμη άμυνα απέναντι σε μια εξουσία που στασιάζει".

Μπροστά στο υπάρχον σύστημα ο καθένας θέλει να διαφύγει, κανείς εκτός από το ευτυχές σύμπαν των ηλιθίων δεν υπάρχει που να δηλώνει ικανοποιημένος. Ζητούμενο για την απόδραση δεν είναι ένα πιο βιώσιμο σύστημα - ένας άλλος εφικτός κόσμος - δεν είναι η ασφαλής εργασία, δεν είναι η εξομάλυνση της δημοκρατίας. Ο καπιταλισμός έχει ανάγκη την διαλεκτική για την ευρύτερη προώθηση των εμπορευμάτων του. Οι διαφυγές από το υπάρχον που προτείνονται μέσα από τις αντιρρήσεις, με εναλλακτικές προτάσεις ακόμα και φαινομενικά ανατρεπτικές, συνάδουν στην αναμόρφωση του. "Μοναχά η φαινομενικότητα μας επιτρέπει να υποθέσουμε ότι μπορούμε να υπερβούμε τον αποκλεισμό, στην πραγματικότητα δεν μπορούμε να τον υπερβούμε, παρότι μπορούμε να τον βιώσουμε μέχρι βάθους, δηλαδή να τον μετατρέψουμε σε ένα όπλο".

"Δεν θα επαναστατήσουν αν δεν αποκτήσουν συνείδηση, δεν θα αποκτήσουν συνείδηση αν δεν επαναστατήσουν"

Κάθε διάγνωση που κατατάσσει το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας στην οικιοθελή καταδίκη του, ευελπιστεί στην διάψευση του, δίχως φυσικά να λησμονά την ευθύνη της εθελοδοουλίας, των αξιών που διδάχτηκε και κουβαλά. Το κοινωνικό σώμα θα παραμένει πάντα ανομοιογενές και ο χαρακτήρας του εύπλαστος. Αυτό κρίνεται περισσότερο

ως ιστορικό δεδομένο, δεν κρίνεται για να εξωραϊσουμε την συνέχιση του αγώνα, δεν καλουπώνονται στη λογική της ζυγαριάς των ποσοτικών δυνάμεων. Η 'κοινωνία', αυτή η πόρνη έννοια, χρήσης κατά το δοκούν στα χέρια επαναστατών και εξουσιαστών, πέρα από αυτό που θέλουμε ή δεν βλέπουμε, είναι αυτό, που είμαστε μέσα του, που μας περικλείει, που μπορεί να μην μας χαρακτηρίσει, αλλά δεν παύει να μας καθορίζει. Φυσικά δεν είναι κάτι ουδέτερο, κάτι πιο στέρεο από τις ρευστές υποκειμενικότητες που το απαρτίζουν. Η κοινωνιολογική ανάλυση εκ θέσεως πολέμου, εκ θέσεως πεπεισμένων αποτελεί ένα βασικό εργαλείο για την ολότητα του επαναστατικού αγώνα. Ένα 'τεχνικό' εργαλείο απλά. Μία διάγνωση για το πεδίο μαχών, όπου η οπτική γωνία προσέγγισης δεν αναλογεί να καταλήγει σε ατομικές ανελίξεις σε βάθρα ρητορικής λαγνείας και ακροατήρια προς ακαδημαϊκή τέρψιν. Παραμένει τόσο προβληματικό να περιμένεις προσαρμοσμένος στον κοινωνικό λήθαργο, όσο και μέσα στον ναρκισσισμό της καθαρής μοναδικότητας σου να αποποιηθείς κάθε κοινωνική σύνδεση και έρεισμα και ορθωμένος από το παρότρυνση που προσφέρει ο εύλογος εθισμός της δράσης να χάνεις την στοιχειώδη συναίσθηση του περιβάλλοντος που κοινώς μας περικλείει. Στο προκείμενο θέμα για κάθε επαναστάτη, απαραίτητο 'τεχνικό εργαλείο' η ανίχνευση του κοινωνικού πολιτικού γίγνεσθαι. Ο κάθε ιχνηλάτης αναζητά την ακριβή θέση μάχης για την ατομική και συλλογική διορατικότητα της επιθετικής κίνησης. Επιθυμεί να διαθέτει την γνώση σε σχέση με τις αντανεκλαστικές συμπεριφορές του κόσμου ενώπιον των εξουσιαστικών εκβιασμών και προσταγών, τις κατασκευασμένες μαζικές κουλτούρες, τον βαθμό αποπολιτικοποίησης και χειραγώγησης του. Παράλληλα επιθυμεί να ψηλαφίσει τον βαθμό χειραφέτησης, αμφισβήτησης του υπάρχοντος, να εμπνεύσει, να τροφοδοτήσει και να εμπλακεί εν σώματι με την ζωή στις ρηξιακές συγκρούσεις, αναλαμβάνοντας την υποβόσκουσα προοπτική της εξέγερσης.

ΑΝΑΛΥΣΗ λοιπόν του ευρύτερου κοινωνικού πεδίου που πρέπει να διαβεί, ανάλυση των βλέψεων του κεφαλαίου, των ενδοεξουσιαστικών ανταγωνισμών, των εξουσιαστικών σχηματισμών, αντίληψη για τις μακροπολιτικές και καθημερινές επιθέσεις που υπόκειται το σύνολο της κοινωνίας, κυρίως τα ευάλωτα καθώς και τα πιο ανατρεπτικά κομμάτια.

Οι έντονες στιγμές, οι πράξεις που μιλούν, που θα βαπτιστούν παραβατικές, ένοχες, εγκληματικές, οι ρωγμές στην γυάλα της νομιμότητας και πειθαρχίας, είναι αυτές που θα αναμοχλεύουν ανάστροφα την κοινωνική διεργασία, οι τριγμοί που θέτουν τον καθένα να λάβει θέση στα εμφύλιο πολεμικά στρατόπεδα. Αν τα δέντρα χρειάζονται βροχή για να βαθύνουν οι ρίζες τους και να δυναμώσουν τότε οι βροντές της καταιγίδας είναι χαρμόσυνες, αν θέλουμε ωκεανό τα κύματα του είναι αναπόσπαστα. Η εξουσία υπάρχει μέσα μας, ας εντοπιστεί σε κάθε στάση και συμπεριφορά για να την εξόρυξη της. Η αστυνομία δεν εντοπίζεται μόνο στην στολή, υπάρχει γύρω μας σε πρόσωπα, ονόματα, διευθύνσεις.

"Τι νόημα έχει να κλαις στον ήλιο,
τα δάκρυα σου θα σε εμποδίσουν να δεις τα αστέρια"

Δεν ζούμε πια σε έναν κόσμο εθνών και ιδεολογιών, Ο ΚΟΣΜΟΣ ΟΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΜΠΟΡΙΟ. Διαφαίνεται ως κοινή πλέον παραδοχή ότι το σύστημα είναι ξεκάθαρα οικονομικό ότι οι συνθήκες διέπονται από αδυσώπητους ευμεταβλήτους νόμους του εμπορίου, μονοπωλιακά και ανταγωνιστικά συμφέροντα εταιριών, ότι ο αυτοκράτορας κάθεται θεϊκά αόρατος πάνω από τον θρόνο του κυβερνήτη. "Λίγοι έχουν καταφέρει να ξεφύγουν από τις διαρθρωτικές προσαρμογές και τις προϋποθέσεις της Παγκόσμιας Τράπεζας του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και τις διαιτησίες του Οργανισμού Ελευθέρου Εμπορίου από αυτά τα διεθνή οικονομικά ινστιτούτα που αν και ανεπαρκή ακόμα καθορίζουν την οικονομική παγκοσμιοποίηση". Το κράτος στην σημερινή του μορφή, ποτελεί τον νομοθέτη του ανταγωνισμού, σε συμμόρφωση με τις καπιταλιστικές επιταγές, αλλά και το ρόπαλο για την επιβολή και εφαρμογή των απαιτήσεων τους. Η παρακμή του κράτους βέβαια είναι μια εξαπάτηση, στην ουσία έχει εξελιχτεί, έχει αλλάξει η μορφή του, αποβάλλοντας η μεταθέτοντας τις περιττές για αυτό λειτουργίες. Τι θα ήταν το πολυεθνικό κεφάλαιο χωρίς την κρατική διευθέτηση της υφιστάμενης επιβάρυνσης του, χωρίς την παροχή πληροφοριών, την ανταλλαγή δεδομένων στο ιατρικό, ασφαλιστικό, στρατιωτικό, αστυνομικό σύστημα χωρίς τις υλικές υποδομές που του προσφέρει: λιμάνια, λεωφόρους, καλώδια, οπτικές ίνες, δορυφόρους, χωρίς την κρατική διαχείριση, το εκπαιδευτικό σύστημα παραγωγής εργατικού δυναμικού, την έκριση μελέτης νέων υλικών στην γενετική, στη βιοτεχνολογία, στις τηλεπικοινωνίες, στην βιομηχανία χωρίς την ανάπτυξη της τεχνικής ισχύος. Με μία φαινομενική κρίση θα μπορούσαμε να το χαρακτηρίσουμε απλό διεκπεραιωτή, όπως και ο ίδιος ο επιχειρηματίας είναι μια από τις λειτουργίες του καπιταλισμού, αυτός που διευθύνει την παραγωγή της μισθωτής εργασίας (διόλου αμελητέος στόχος). Εξ' ου και το θράσος των αφεντικών να μεψιμοιρούν ως ίσα και όμοια θύματα ενός αδιαφανούς και πολύπλοκου συστήματος, να συμπάσχουν οι βιομήχανοι για το 'φαινόμενο της φτώχειας', να ποζάρουν οι επιχειρηματίες ανακουφισμένοι σε διαφημίσεις τραπεζικών δανείων.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ που κυρήσσουμε ξανά και ξανά δεν επαφίεται στην αναχρονιστική θεωρία για το αγωνιστικό μέτωπο που επιτυγχάνει το θανατηφόρο πλήγμα στην ελίτ καρδιά του κεφαλαίου, στους 300 του κυνοβουλίου, δεν είναι απέναντι στα φαντασματάκια κράτος κεφάλαιο. Αλλά ενάντια και σε κάθε κοινωνική εξουσιαστική σχέση και αντίληψη που εκπέμπεται από τις ελίτ καρδιές, που αναπαράγεται στις αρτηρίες μέσα σε κάθε χρονική στιγμή, ενάντια σε συνειδήσεις από στρατιές ψηφοφόρων, από αυτόκλητους φρουρούς του καθεστώτος. Ο πόλεμος μας αποσκοπεί στην αποδήμηση της δημοκρατίας και των αστικών αξιών και προτύπων, του καπιταλιστικού συστήματος και των κοινωνικών σχέσεων που διέπονται από αυτό. Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ δεν δομείται με την γνωστή μορφή της πυραμίδας. Η εξουσία δεν είναι γραμμική είναι διάχυτη. Τα κρατικά καπιταλιστικά σύμβολα κατέχουν την υλικότητα μες στην μητρόπολη. Η υλικότητα αυτή είναι οικεία και εξαιτίας αυτής της εξοικείωσης έχει εξαυλωθεί ώστε να απενοχοποιείται. Τα πυρπολημένα κτίρια και αμάξια επαναφέρουν την υλική υπόσταση της αιωρούμενης εξουσίας, σε αυτήν

τη φάση της, απανθρακωμένη. Η καταστροφή τους είναι περισσότερο απολαυστική, είναι η γεύση της απόδρασης που μας χαρίζει η εκδίκηση, παρά μια εναγώνια προσμονή πτώσης της αυτοκρατορίας την ίδια στιγμή που πέφτουν και οι ανδριάντες της. Ας κάνουμε την επανάσταση διασκέδαση, με φωτιά στον κόσμο της εξουσίας, σε θεσμούς και εκπροσώπους της, με φωτιά σε τμήματα και σε υπουργεία, θρυμματίζοντας τις βιτρίνες του καταναλωτισμού, τις εικόνες της ευδαιμονίας, ξανά και ξανά μέχρι τα λόγια τους να πέσουν στο κενό. Οι επιθέσεις μας συνεχείς, επιστρέφοντας τον τρόπο στις επαύλεις και η δημοκρατία θα βυθιστεί στο χάος ανασφαλούς. Σε αυτό το ταξίδι δεν υπάρχουν αυταπάτες, καμία αγωνία στον ευχάριστο υπολογισμό υλικής καταστροφής των συμβόλων και στην θέα των συντριμμιών παρά μόνο στην διάχυτη ιδεολογική εξουσία που ασθμαίνει τις αναπνοές μας, για να τροφοδοτήσει επιπλέον την επινοτικότητα μας.

Το ερώτημα αν φτάνουμε μόνο έως το σημείο που πανηγυρίζουμε πάνω στα συντρίμια μένει αναπάντητο. Οι απαντήσεις σε αυτό και άλλα ερωτήματα προοπτικής δεν επιλύονται φιλολογικά, προχωράμε κάθε φορά για να ξεπεράσουμε ότι καταφέραμε, βλέπουμε και στοιχηματίζουμε στην όξυνση. Κάθε μέθοδος είναι διαφορετική, κατέχει τα δικά της χαρακτηριστικά και προτερήματα, δεν επιδέχεται την κριτική της ιεραρχικής κλίμακας, δεν θα είναι ποτέ σαφές με καθαρότητα η ακριβής στιγμή που ανήκει η κάθε μία.. Η μία μέθοδος δεν πρέπει να αποκλείει την άλλη, αντίθετα να αλληλοεισδύουν και να υποστηρίζονται αμοιβαία. Αποδεχόμαστε και επιδιώκουμε κάθε προσομοίωση του εμφυλίου ταξικού πολέμου και ανοίγουμε τον δρόμο σε αυτήν την κατεύθυνση. Ο ρυθμός του βηματισμού δεν συγχρονίζεται πειθήνια με κάποια εγγυημένη συνταγή. Τα προβλήματα επιλύονται τεχνικά, εν κίνηση. Τα βήματα μας θα καθορίσει πρωτίστως η αποφασιστικότητα μας. Η καρποφορία θα είναι το αποτέλεσμα αλληλοτροφοδοσίας και αμοιβαιότητας διαφορετικών στρατηγικών.

Μέσα στην διαδρομή μας προκύπτουν εξίσου προβληματικά, ο φετιχισμός της βίας που κατατάσσεται σε ένα βάθρο που δεν ανέχεται την κριτική λόγω της έμπρακτης θέσης του, απέναντι σε μία εξίσου αντιδραστική εμμονή, που φέρεται να διαθέτει το σκήπτρο της ιεράς εξέτασης που κρίνει ποιες πρακτικές είναι κινηματικές, ποιες συνταγές είναι ασφαλές, των ορθών πλαισίων του πότε και του πού. Ο κάθε επαναστάτης αναζητά συμφωνά με τα πρότυπα του, το είδωλο του επαναστατικού υποκειμένου, κατ' εικόνα και ομοίωση του. Το επαναστατικό υποκείμενο όπως και η έννοια της κοινωνίας συναγωνίζονται τον βιασμό και την χρηστικότητα από εκατέρωθεν δυνάμεις. Η κοινωνική βία συγχέεται σκοπίμως με την πολιτική βία συγκεκριμένων υποκειμένων με συγκεκριμένους πολιτικούς σκοπούς. Μπορεί να είναι αμφίδρομες όμως η κοινωνική βία, όπως χαρακτηρίζεται, πιθανόν να μην εκφραστεί μέσα στις στενές ιδεολογικές προοπτικές ή σε ένα επαναστατικό προγραμματισμό όπως θα προτιμούσαμε. Κι επειδή ακριβώς συντελεί το άθροισμα όσων γνωρίσαμε, αποδοχών και αρνήσεων, όλες οι παρελθοντολογίες του περασμένου αιώνα ορθώς να απαξιωθούν από την ενηλικίωση των μητροπόλεων, τον κορεσμό της υπάρχουσας κοινωνικής συνοχής, και τον κύριο λόγο χειραφέτησης να έχει η αποιδεολογικο-

ποιημένη εκρηκτική βία γεμάτη αντιφάσεις, μίσος αλλά και φθόνο. Η ολιγωρία των άστρων θα θέσει σε κίνδυνο την σοφή αστρονομία.. "Για την R.A.F, το επαναστατικό υποκείμενο δεν προσδιορίζεται ούτε από την θέση του στην διαδικασία παραγωγής, ούτε από την θέση του στη διαδικασία κατανάλωσης. Δεν ενσωματώνεται πλέον σε καμιά κοινωνιολογική ή πολιτική κατηγορία, αλλά συγκροτείται από το σύνολο των εξεγερσιακών υποκειμενικότητων και των ατομικών εξεγερσιακών πράξεων. Ενώ ο Μαρκούζε βλέπει σε ορισμένες κοινωνικές κατηγορίες μια προδιάθεση για αγώνα: "ωστόσο κάτω από τις λαϊκές συντηρητικές τάξεις, υπάρχει το υπόστρωμα των παρειών, των αουτσάιντερ των άλλων φυλών, των άλλων χρωμάτων... οι κυνηγημένοι, οι άνεργοι, αυτοί που δεν είναι απασχολήσιμοι, αυτοί που δεν θέλουν να παίξουν πλέον το παιχνίδι του συστήματος" Αντίθετα η RAF αποκλείει κάθε ντετερμινισμό: οι περιθωριακοί και οι αποκλεισμένοι του συστήματος δεν βρίσκονται σε καλύτερη θέση αγώνα σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον. Το επαναστατικό υποκείμενο είναι οποιοδήποτε, από την στιγμή που αγωνίζεται, που δεν υποτάσσεται στις επιταγές του συστήματος. Το να υποστηρίζει ότι το επαναστατικό υποκείμενο μπορεί να έχει οποιοδήποτε, αυτό σημαίνει ότι η RAF δεν έχει αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα. Η ομάδα δεν παρεμβαίνει στο όνομα κάποιου άλλου που δεν είναι η ίδια (του προλεταριάτου ή των μαζών). Η RAF είναι η ίδια το επαναστατικό υποκείμενο εξαιτίας αυτού που κάνει εδώ και τώρα "πρόκειται για μας"! Είμαστε επαναστατικό υποκείμενο αυτός που αρχίζει να αγωνίζεται και να αντιστέκεται είναι ένας από εμάς".

organized chaos

Επιλογή στρατευσίμων. -Για τον άνθρωπο της δράσης, όπως λέγεται, για αυτόν που πρέπει να επιδιώκει συμφέροντα, να υλοποιεί σχέδια, οι άνθρωποι, με τους οποίους έρχεται σε επαφή, μεταμορφώνονται αυτόματα σε φίλους ή εχθρούς. Καθώς τους κοιτάζει, εξετάζοντας κατα πόσο ταιριάζουν στις προθέσεις του, τους περιστέλλει τρόπον τινά εξαρχής σε αντικείμενα: οι μεν του είναι αξιοποιήσιμοι, οι άλλοι του είναι εμπόδια. Μέσα στο σύστημα αναφοράς των εκάστοτε προκαθορισμένων σκοπών, χωρίς το οποίο δεν μπορεί να ανταπεξέλθει καμμία πρακτική δραστηριότητα, κάθε αποκλίνουσα γνώμη εμφανίζεται σαν ενοχλητική αντίσταση, δολιοφθορά, μηχανορραφία, κάθε επικρότηση, έστω και αν πηγάζει από τα πιο ποταπά συμφέροντα, γίνεται προώθηση, κάτι χρήσιμο, μαρτυρία συμμαχίας. Έτσι η σχέση προς τους άλλους ανθρώπους φτωχαίνει: ατροφεί η ικανότητα να αντιλαμβάνεται κανείς τον άλλον σαν τέτοιο και όχι σαν συνάρτηση της ίδιας θέλησης, προπάντων όμως εκείνη της γόνιμης αντίθεσης η δυνατότητα να ξεπερνά τον εαυτό του αφομοιώνοντας το αντιφάσκον. Αντικαθίσταται από μια αποτιμητική ανθρωπογνωσία, για την οποία τελικά ακόμα και ο καλύτερος είναι το μικρότερο κακό και ο χειρότερος όχι το μεγαλύτερο. Αυτός ο τρόπος αντίδρασης όμως, το σχήμα κάθε διοίκησης και “πολιτικής προσωπικού”, τείνει ήδη από μόνος του, πριν από κάθε διαμόρφωση πολιτικής θέλησης και κάθε δέσμευση σε αποκλειστικές παρατάξεις, προς τον φασισμό. Όποιος έχει κάνει δουλειά του την αποτίμηση καταλληλοτήτων, βλέπει τους αποτιμώμενους από ένα είδος τεχνολογικής αναγκαιότητας σαν οικείους ή εξωτερικούς, ομογενείς ή ετερογενείς, συνεργούς ή θύματα. Η άκαμπτα εξεταστική, σαγηνευτική και σαγηνευμένη ματιά, κοινό χαρακτηριστικό όλων των ηγετών του τρόμου, έχει το πρότυπό της στο σταθμίζον βλέμμα του διευθυντή που καλεί τον υποψήφιο για μια θέση να καθήσει και του φωτίζει το πρόσωπο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε αυτό να διασπάται ανελέητα στα φωτεινά χαρακτηριστικά της αξιοποιησιμότητας και στα σκοτεινά, επιλήψιμα της έλλειψης κατάλληλων προσόντων. Το τέλος είναι η ιατρική εξέταση σύμφωνα με τη διάζευξη: πρόσληψη ή αφανισμός. Ηρήση της Καινής Διαθήκης: “όποιος δεν είναι με το μέρος μου, είναι εναντίον μου” έβγαινε εξαρχής από την καρδιά του αντισημιτισμού. Ανήκει στο βασικό απόθεμα της κυριαρχίας η συνήθειά της να παραπέμπει κάθε μη ταυτιζόμενο με αυτή στο στρατόπεδο των εχθρών, απλώς επειδή αυτός διαφέρει: δεν είναι τυχαίο, ότι ο όρος καθολικισμός δεν είναι παρά το ελληνικό συνώνυμο της λατινογενούς Totalitat, την οποία πραγματοποίησαν οι εθνικοσοσιαλιστές. Σημαίνει την εξίσωση των διαφορετικών, είτε της “απόκλισης”, είτε του αλλοφύλου, με τον αντίπαλο. Ο εθνικοσοσιαλισμός απέκτησε και σε αυτό το σημείο την ιστορική αυτοσυνείδηση: ο Carl Schmitt όρισε την ουσία της πολιτικής ακριβώς βάσει των κατηγοριών εχθρός και φίλος. Η πρόοδος προς μια τέτοια συνείδηση κάνει υπόθεσή της την επαναστροφή στον τρόπο συμπεριφοράς του παιδιού, το οποίο ή επιθυμεί κάτι ή το φοβάται. Η αργiori αναγωγή στη σχέση φίλος-εχθρός είναι ένα από τα πρωταρχικά φαινόμενα της νέας ανθρωπολογίας. Ελευθερία θα ήταν όχι η επιλογή μεταξύ μαύρου και άσπρου, αλλά η έξοδος από μια τέτοια επιβαλλόμενη επιλογή.

Theodor Adorno, MINIMA MORALIA εκδόσεις Αλεξάνδρεια